

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ.
ΩΡΑ Α'. (Πρώτη).

Δεῦτε, προσκυνήσομεν καὶ προσπέσομεν τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσομεν καὶ προσπέσομεν Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε, προσκυνήσομεν καὶ προσπέσομεν αὐτῷ Χριστῷ, τῷ βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

ΨΑΛΜΟΣ Ε'. (5).

Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι Κύριε, σύνες τῆς κραυγῆς μου, πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου ὁ βασιλεύς μου καὶ ὁ Θεός μου. Ὅτι πρὸς σὲ προσεύξομαι Κύριε. Τὸ πρῶτον εἰσακούσῃς τῆς φωνῆς μου. Τὸ πρῶτον παραστήσομαί σοι καὶ ἐπόψει με· ὅτι οὐχὶ Θεὸς θέλον ἄνομίαν σὺ εἶ. Οὐ παροικήσει σοι πονηρευόμενος, οὐδὲ διαμενοῦσιν παράνομοι κατέναντι τῶν ὀφθαλμῶν σου. Ἐμίσησας πάντας τοὺς ἐργαζομένους τὴν ἄνομίαν, ἀπολεῖς πάντας τοὺς λαλοῦντας τὸ ψεῦδος. Ἄνδρα αἱμάτην καὶ δόλιον βδελύσσει Κύριος. Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ πλήθει τοῦ ἐλέους σου εἰσελεύσομαι εἰς τὸν οἶκόν σου προσκυνήσομαι πρὸς ναὸν ἁγίον σου ἐν φόβῳ σου. Κύριε ὁδήγησόν με ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνον ἐνώπιόν μου τὴν ὁδόν μου. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἀλήθεια, ἡ καρδία αὐτῶν ματαία. Τάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν ἐδολιοῦσαν· κρῖνον αὐτοὺς ὁ Θεός.

24 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.
ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΩΡΩΝ.
ΩΡΑ Α'. (Πρώτη).

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε, καὶ ἅς προσπέσουμε στὸν Βασιλιά μας, τὸν Θεό.

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε, καὶ ἅς προσπέσουμε στὸν Χριστό, τὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.

Ἐλᾶτε, ἅς προσκυνήσουμε, καὶ ἅς προσπέσουμε σ'αὐτόν, στὸν Χριστό, τὸν Βασιλιά καὶ Θεό μας.

ΨΑΛΜΟΣ Ε'. (5)

Κύριε, δέξου στ' αὐτιά σου τὰ λόγια μου, δεῖξε κατανόηση στὴν κραυγή μου, δώσε προσοχή στὴ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, ἐσύ πού εἶσαι ὁ Βασιλιάς μου καὶ ὁ Θεός μου. Διότι σ' ἐσένα θά προσευχηθῶ, Κύριε. Τὸ πρῶτον θά ἀκούσεις τὴ φωνῇ μου, τὸ πρῶτον θά σταθῶ μπροστά σου καὶ θά μοῦ ρίξεις βλέμμα στοργικό· διότι Ἐσύ δέν εἶσαι Θεός πού θέλει τὴν ἄνομία. Δέν θά παραμείνει κοντά σου ἄνθρωπος, πού ἐπινοεῖ πονηρίες, οὔτε θά μπορέσουν νά σταθοῦν μπροστά στά μάτια σου ἄνθρωποι παράνομοι. Ἐσύ μισεῖς ὅλους αὐτούς πού διαπράττουν τὴν ἄνομία· Θά ἐξολοθρεύσεις ὅλους, ὅσοι ψεύδονται συστηματικά. Τὸν ἄνθρωπο τὸν πολεμοχαρῆ καὶ δόλιο τὸν ἀποστρέφεται (τὸν σιχαίνεται) ὁ Κύριος. Ἐγὼ ὁμῶς βασιζόμενος στό πολύ ἔλεός σου θά εἰσέλθω στὸν οἶκο σου, θά προσκυνήσω στὸν ναό σου τὸν ἅγιο μέ φόβο Θεοῦ. Κύριε, ὁδήγησέ με στό δρόμο τῆς δικαιοσύνης σου, εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν μου κατεύθυνε τὴν πορεία μου πρὸς ἐσένα· Διότι στό στόμα τῶν ἐχθρῶν μου δέν ὑπάρχει ἀλήθεια, ἡ καρδιά τους εἶναι διεφθαρ-

Ἀποπεσάτῃ σαν ἀπὸ τῶν διαβουλιῶν αὐτῶν κατὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν αὐτῶν, ἔξῃ σου αὐτοὺς ὅτι παρεπίκρανάν σε, Κύριε. Καὶ εὐφρανθείησαν πάντες οἱ ἐλπίζοντες ἐπὶ σέ· εἰς αἰῶνα ἀγαλλιάσονται καὶ κατασκηνώσεις ἐν αὐτοῖς· καὶ καυχῆσονται ἐν σοὶ οἱ ἀγαπῶντες τὸ ὄνομά σου. Ὅτι σὺ εὐλόγησες δίκαιον· Κύριε, ὡς ὄπλω εὐδοκίας ἐστεφάνῃ σας ἡμᾶς.

Ψαλμὸς ΜΔ'. (44).

Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθὸν· λέγῃ ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ Βασιλεῖ· ἡ γλῶσσά μου κάλαμος γραμματέῃς ὀξυγράφου. Ὠραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων· ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν χεῖλεσίν σου· διὰ τοῦτο εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα. Περίζῃσαι τὴν ῥομφαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου, Δυνατέ. Τῇ ὡραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου· καὶ ἔντεινε, καὶ κατευοδοῦ καὶ βασίλευε ἕνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης· καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἡ δεξιὰ σου. Τὰ βέλη σου ἠκονημένα, Δυνατέ, λαοὶ ὑποκάτῃ σου πεσοῦνται ἐν καρδίᾳ τῶν ἐχθρῶν τοῦ βασιλέῃς. Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεὸς, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεῃς παρὰ τοὺς

μένη. Ὁ λάρυγγάς τους εἶναι ὀρθάνοιχτος τάφος, μέ τίς γλῶσσες τους μιλοῦν δόλια, (πονηρά). Καταδίκασέ τους, Θεέ μου. Μακάρι νὰ ἀποτύχουν τὰ δόλια σχέδιά τους. Σύμφῃ νὰ μέ τό πλῆθος τῶν ἀσεβειῶν τους διῶξε τους μακριά, διότι σέ ἔχουν πικράνει, Κύριε, πάρα πολύ. Εἶθε νὰ εὐφραίνονται ὅλοι ὅσοι ἐλπίζουν σ' ἐσένα· Νὰ ἀγάλλονται αἰῶνια, καὶ νὰ κατασκηνώσεις ἀνάμεσά τους, καὶ ἔτσι θὰ καυχῶνται γιὰ σένα, ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν τό ὄνομά σου. Γιατί ἐσύ θὰ εὐλόγησες τόν δίκαιο, Κύριε, μᾶς στεφανῶνεις μέ τὴν εὐνοιά σου ὡς ὄπλο προστασίας.

ΨΑΛΜΟΣ ΜΔ'. (44).

Ἐβγαλε ἡ καρδιά μου ὡς ξεχείλισμα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς λόγου ἀγαθῃ· θέλω νὰ ἀπαγγεῖλω τὰ ἔργα μου (τοὺς ψαλμοὺς) στό Βασιλιά· Ἡ γλῶσσα μου τρέχει ὡς γραφίδα (πέννα) ταχυγράφου. Εἶσαι ὡραῖος ὡς πρὸς τό κάλλος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ξεχύθηκε χάρη (χαμόγελο) στά χεῖλη σου. Γί' αὐτό σέ εὐλόγησε ὁ Θεός στόν αἰῶνα. Ζώσου τό σπαθί σου ἐπάνῃ στό μηρό σου, Δυνατέ, ὡς συμπλήρῃμα στήν ὡραιότητά σου καὶ στό κάλλος σου· Καὶ τέντῃ σε (τό τόξο σου) καὶ προχώρα μέ ἐπιτυχία καὶ βασίλευε, γιὰ νὰ ἐπικρατεῖ ἡ ἀλήθεια μέ πραότητα καὶ δικαιοσύνη· Καὶ ἡ δύναμη τοῦ δεξιῦ σου χεριοῦ θὰ σέ ὀδηγήσει σέ κατορθώματα ἀξιοθαύμαστα. Τὰ βέλη σου, Δυνατέ, νὰ εἶναι ἀκονισμένα καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς σου θὰ πέσουν κάτῃ χτυπημένοι στήν καρδιά ἀπ' αὐτά. Ὁ θρόνος σου, Θεέ μου, θὰ παραμένει αἰῶνια. Τό βασιλικό σου σκῆπτρο θὰ εἶναι σκῆπτρο εὐθύτητας (δικαιοσύνης). Ἀγάπησες τὴ δικαιο-

μετόχους σου. Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασία ἀπὸ τῶν ἱματίῳ ν σου, ἀπὸ βάρεῳ ν ἑλεφαντίνῳ ν ἐξ ὧν εὐφρανάν σε θυγατέρες βασιλέῳ ν ἐν τῇ τιμῇ σου· Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου ἐν ἱματισμῶ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἄκουσον Θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον τὸ οὖς σου καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου, ὅτι αὐτὸς ἐστὶ Κύριός σου καὶ προσκυνήσεις αὐτῶ. Καὶ θυγάτηρ Τύρου ἐν δώροις· τὸ πρόσῳ πόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ. Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς βασιλέῳ ς ἔσῳ θεν ἐν κροσσῳ τοῖς χρυσοῖς, περιβεβλημένη, πεποικιλμένη. Ἀπενεχθήσονται τῶ βασιλεῖ Παρθένοι ὀπίσῳ αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι. Ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει· ἀχθήσονται εἰς ναὸν Βασιλέῳ ς. Ἄντι τῶν πατέρῳ ν σου ἐγενήθησαν οἱ υἱοὶ σου, κατάστήσεις αὐτοὺς ἄρχοντας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Διὰ τοῦτο λαοὶ ἐξομολογήσονται σοι εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Ψαλμὸς ΜΕ' (45).

σύνη καὶ μίσησες τὴν ἀνομία· Γί' αὐτὸ σέ ἔχρισε, Χριστέ Θεέ μου, ὁ Θεὸς Πατέρας σου μέ τό ἔλαιο τῆς ἀγαλλιάσεῳ ς (τό μύρο) περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους πού χρίσθηκαν μέ αὐτό (βασιλεῖς, ἀρχιερεῖς, προφῆτες). Σμύρνα καὶ στακτὴ καὶ κασία (ἀρώματα) στάζουν ἀπὸ τὰ ἐνδύματά σου, μόλις βγαλμένα ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα τὰ χρυσελεφάντινα, πού ἡ εὐῳ δία τους σέ ἔκανε νά εὐφρανθεῖς. Θυγατέρες βασιλέῳ ν ἀποτελοῦν τὴ συνοδεία σου. Στάθηκε ἡ Βασίλισσα στά δεξιά σου μέ ἱματισμὸ χρυσοκέντητο ντυμένη. Ἄκουσε, Κόρη, καὶ δές, καὶ στρέψε τὴν ἀκοή σου, καὶ ξέχασε τελείῳ ς τό λαό σου καὶ τὴν οἰκογένεια τοῦ πατέρα σου. Καὶ τότε θά ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλιάς τὴν ὠραιότητά σου, καὶ ἐπειδὴ εἶναι Κύριός σου, θά τόν προσκυνήσεις. Καὶ οἱ θυγατέρες τῆς πλούσιας Τύρου θά σοῦ φέρουν δῶρα· Καὶ οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ θά ἰκετεύουν τό πρόσῳ πό σου (ἔσένα). Ὅλη ἡ δόξα τῆς θυγατέρας τοῦ Βασιλέῳ ς εἶναι ἔσῳ τερική· Εἶναι ντυμένη καὶ στολισμένη μέ ἐνδύματα χρυσοκέντητα καὶ κροσσῳ τὰ (ἔχουν κρόσσια). Θά ὀδηγηθοῦν μπροστά στόν βασιλιά παρθένες, πού θά τὴν ἀκολουθοῦν, οἱ φίλες τῆς θά ὀδηγηθοῦν μπροστά σου (Βασιλιά). Θά ὀδηγηθοῦν μέ εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλίαση· Θά ὀδηγηθοῦν στό Ναὸ τοῦ Βασιλέῳ ς. Ἔτσι στή θέση τῶν γονέῳ ν σου πού ἄφησες, θά ἀποκτήσεις πνευματικούς υἱούς, πού θά γίνουν ἄρχοντες ἐπάνῳ σέ ὅλη τὴ γῆ. Βασιλιά, θά ὑπενθυμίζῳ τό ὄνομά σου σέ ὅλες τίς γενιές· Γί' αὐτὸ Λαοὶ θά σέ ὑμνοῦν αἰῶνια καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνῳ ν.

ΨΑΛΜΟΣ ΜΕ· (45).

Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις, βοηθὸς ἐν θλίψεσιν ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα. Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν, καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν. Ἦχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ αἰότητι αὐτοῦ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὄρμηματα εὐφραίνουσιν τὴν Πόλιν τοῦ Θεοῦ. Ἠγίασε τὸ σκῆνῃμα αὐτοῦ ὁ ὕψιστος. Ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται· βοηθήσει αὐτῇ ὁ Θεὸς τὸ πρὸς πρῶτῃ πρῶτῃ. Ἐταράχθησαν ἔθνη, ἐκλίναν βασιλεῖαι, ἔδῃ κεφῶν ἡν αὐτοῦ, ἐσαλεύθη ἡ γῆ. Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν ἀντιλήπτῳ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς ἀνταναιρῶν πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς. Τόξον συντριψίει καὶ συνθλάσει ὄπλον, καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρὶ. Σχολάσατε καὶ γινῶτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός· ὕψῃ θήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὕψῃ θήσομαι ἐν τῇ γῇ. Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ' ἡμῶν ἀντιλήπτῳ ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

Δόξα... Ἀπολυτίκιον.

Ἀπεγράφετο ποτέ, σὺν τῷ πρεσβύτῃ Ἰωσήφ, ὡς ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, ἐν Βηθλεὲμ ἢ Μαριάμ, κυφοροῦσα τὴν ἄσπορον κυφορίαν. Ἐπέστη δὲ καιρὸς ὁ τῆς γεννήσεως, καὶ τόπος ἦν οὐδεὶς τῷ

Ὁ Θεὸς μας εἶναι καταφύγιο καὶ δύναμη, βοηθὸς στὶς μεγάλες θλίψεις πού μᾶς βρῆκαν. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ ταραχθοῦμε, ὅταν ταράζεται ἡ γῆ καὶ μετακινοῦνται τὰ ὄρη στὴν καρδιά (στὴ μέση) τῶν θαλασσῶν. Ἔστω καὶ ἂν βουίξουν καὶ ταράζονται τὰ νερά τῶν θαλασσῶν, καὶ ἂν ταραχθοῦν τὰ ὄρη ἀπὸ τὴν τρομερὴ δύναμή του, (ἐμεῖς δὲν θὰ φοβηθοῦμε). Τὰ ρεῦματα τοῦ ποταμοῦ, (πού τρέχουν κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ), εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ. Ὁ Ὑψιστος ἀγίασε τὴν κατοικία του (πού βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν). Ὁ Θεὸς βρίσκεται μέσα σ' αὐτήν, καὶ δὲν πρόκειται νὰ σαλευθεῖ. Θὰ τὴν βοηθήσει ὁ Θεὸς πολὺ σύντομα. Ταράχθησαν ἔθνη καὶ κινήθηκαν βασιλεία (κατὰ τῆς Ἱερουσαλήμ). Ὁ Κύριος ὁμῶς φώναξε δυνατὰ (βρόντησε). Σείσθηκε ὅλη ἡ γῆ. Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων εἶναι μαζί μας, εἶναι βοηθὸς μας ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ. Ἐλάτε νὰ δεῖτε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τὰ ὅποια ἔκαμε ἐπάνῃ στὴ γῆ καὶ εἶναι ἀξιοθαύμαστα. Αὐτὸς εἶναι πού καταπαύει τοὺς πολέμους στὰ πέρατα τῆς γῆς. Συντριβεῖ τὰ τόξα, καὶ σπάζει τὰ ὄπλα, καὶ καίει μέφῳ τὰ τίς μεγάλες ἀσπίδες. Ἡσυχάστε καὶ μάθετε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός· Θὰ ὑψῶ θῶ πανίσχυρος ἀνάμεσα στὰ ἔθνη καὶ σὲ ὅλη τὴ γῆ. Ὁ Κύριος τῶν Δυνάμεων εἶναι μαζί μας, εἶναι βοηθὸς μας ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

Δόξα ... (Ἀπολυτίκιο).

Ἀπογράφον κάποτε μαζί μέ τόν ἡλικιόμένο Ἰωσήφ ἢ Μαρία στὴ Βηθλεὲμ, ἐπειδὴ καταγόταν ἀπὸ τὴ γενιά τοῦ Δαυΐδ, ἔχοντας στὰ σπλάχνα τῆς τὴν ὑπερφυσικὴ ἐγκυμοσύνη. Ὅμως ἔφθασε ὁ καιρὸς τῆς Γεννήσεως,

καταλύματι· ἄλλ' ὡς τερπνὸν παλάτιον, τὸ Σπήλαιον τῆ Βασιλίδι ἐδείκνυτο. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσῃ τὴν εἰκόνα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τί σε καλέσῃ μεν, ὦ Κεχαριτὸ μένη; Οὐρανόν, ὅτι ἀνέτειλας τὸν Ἥλιον τῆς δικαιοσύνης· Παράδεισον, ὅτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· Παρθένον, ὅτι ἔμεινας ἄφθορος· ἀγνήν Μητέρα, ὅτι ἔσχεσ σαῖς ἀγίαις ἀγκάλαις υἱόν, τὸν πάντῃ Θεόν. Αὐτὸν ἰκέτευε, σὺ θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου· εὐτρεπιζέσθῃ ἡ φάτνη· τὸ Σπήλαιον δεχέσθῃ, ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σκιά παρέδραμε· καὶ Θεὸς ἀνθρώποις, ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφῇ θεῖς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα. Διὸ Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ, κράζοντες· Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν. (Δίς).

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Νῦν προφητικὴ πρόρρησις, πληρῶθῆναι ἐπιέγεται, μυστικῶς ἡ φάσκουσα· Καὶ σὺ Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ὑπάρχεις ἐλαχίστη ἐν τοῖς Ἰγεμόσι, προευτρεπίζουσα τὸ σπήλαιον· ἐκ σοῦ γὰρ μοι ἐξελεύσεται, ἡγούμενος τῶν Ἐθνῶν διὰ σαρκός, ἐκ Παρθένου Κόρης Χριστὸς ὁ Θεός, ὃς

καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας τόπος στό πανδοχεῖο· Ἀλλὰ ὡς χαρῶ πό παλάτι φαινόταν τὸ Σπήλαιο στή Βασιλίσα. Ὁ Χριστὸς γεννᾶται, γιὰ νὰ ἀναστήσει τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ (τὸν ἄνθρωπο) ποὺ ἔπεσε πρὶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τί (πῶς) νὰ σέ ὀνομάσουμε, Χαριτὸ μένη; Οὐρανό; διότι ἀνέτειλες τὸν Ἥλιο τῆς δικαιοσύνης· παράδεισο; διότι βλάστησες τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας· Παρθένο; διότι ἔμεινες ἄφθορη (μετὰ τὴ γέννηση)· Ἀγνή Μητέρα; διότι κράτησες στήν ἀγία ἀγκαλιά σου τὸν Θεὸ τῶν πάντῃ· Αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ σὺ θοῦν οἱ ψυχές μας.

Τροπάρια.

Βηθλεὲμ, ἐτοιμάζου· ἄς στολίζεσαι ἡ φάτνη· Τὸ Σπήλαιο ἄς εἶναι ἕτοιμο γιὰ ὑποδοχὴ· ἦλθε ἡ ἀλήθεια· ἡ σκιά προσπέρασε· καὶ ὁ Θεὸς φανερώθηκε στοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ Παρθένου, ἀφοῦ πῆρε τὴ μορφὴ μας, καὶ θεῶ σε αὐτὸ ποὺ πῆρε. Γι' αὐτὸ ὁ Ἀδάμ ἀνανεώνεται μαζί μέ τὴν Εὐᾷ κράζοντας· Φάνηκε ἐπάνῃ στή γῆ ἡ εὐδοκία (ἡ θεία ἀγάπη), γιὰ νὰ σώσει τὸ γένος μας. (Δίς).

Στίχ. Ὁ Θεὸς θὰ ἔλθει ἀπὸ τὴ Θαιμᾶν, καὶ ὁ ἅγιος ἀπὸ σκιερῶ, δασῶ μένο βουνό.

Τώρα βιάζεται νὰ ἐκπληρῶθῃ μέ μυστηριώδη τρόπο ἡ προφητικὴ πρόρρηση (προφητεία) ποὺ λέγει· Κι ἐσὺ Βηθλεὲμ πόλη τῆς Ἰουδαίας, δὲν εἶσαι καθόλου ἐλάχιστη (μικρὴ) μεταξύ τῶν μεγαλουπόλεων, ἀφοῦ ἐτοιμάζεις τὸ Σπήλαιο· διότι ἀπὸ σένα θὰ προέλθει γιὰ μένα ἡγέτης τῶν λαῶν ἀπὸ Παρθένου Κόρη, ὁ Χριστὸς ὁ

ποιμανεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν νέον Ἰσραήλ. Δῶμεν αὐτῷ ἅπαντες μεγαλῶ σὺνην.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην. (Τὸ αὐτό).

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τάδε λέγει Ἰῶ σήφ πρὸς τὴν Παρθένον· Μαρία, τί τὸ δρᾶμα τοῦτο, ὃ ἐν σοὶ τεθέαμαι; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι, καὶ τὸν νοῦν καταπλήττομαι! Λάθρα τοίνυν ἀπ' ἐμοῦ, γενοῦ ἐν τάχει. Μαρία, τί τὸ δρᾶμα τοῦτο, ὃ ἐν σοὶ τεθέαμαι; ἀντὶ τιμῆς αἰσχύνην, ἀντ' εὐφροσύνης, τὴν λύπην, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖσθαι, τὸν ψόγον μοι προσήγαγες. Οὐκ ἔτι φέρῳ λοιπόν, τὸ ὄνειδος ἀνθρώπῳ· ὑπὸ γὰρ Ἰερῆῶ ν ἐκ τοῦ ναοῦ, ὡς ἄμεμπτον Κυρίου σὲ παρέλαβον· καὶ τί τὸ ὀρώμενον;

Προκείμενον.

Κύριος εἶπε πρὸς με· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

Στίχ. Αἴτησαι παρ' ἐμοῦ καὶ δώσω σοι Ἔθνη τὴν κληρονομίαν σου.

Προφητεία τοῦ Μιχαίου. (Ε' . 13).

Τάδε λέγει Κύριος· Καὶ σὺ Βηθλεέμ οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ μὴ ὀλιγοστός εἶ ἐν χιλιάσιν Ἰουδα· ἐκ σοῦ γὰρ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος. Διὰ τοῦτο δώσει αὐτοὺς ἕως καιροῦ

Θεός, ὁ ὁποῖος θὰ κυβερνήσει τὸν Λαὸν τοῦ νέου Ἰσραήλ (τὴ χριστιανοσύνη). Ἄς ἀναγνῶ ρίσουμε ὅλοι τὸ μεγαλεῖο του.

Στίχ. Κύριε, ἄκουσα τὴ φῶ νή σου καὶ φοβήθηκα· Κύριε, μελέτησα τὰ ἔργα σου καὶ ἔμεινα κατάπληκτος. (Τὸ ἴδιο).

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Αὐτὰ λέγει ὁ Ἰῶ σήφ πρὸς τὴν Παρθένο· Μαρία, τί εἶδους εἶναι τὸ δρᾶμα αὐτό, πού εἶδα σ' ἐσένα; Ἀπορῶ, καὶ μένῳ ἐκστατικός, καὶ γεμίζει κατάπληξη ὁ νοῦς μου! Λοιπόν φύγε μακριά ἀπὸ μένα γρήγορα. Μαρία, τί εἶναι τὸ δρᾶμα αὐτό πού βλέπῳ σ' ἐσένα; Ἀντὶ τιμῆς μου ἔφερες αἰσχύνη (ντροπή), ἀντὶ τῆς χαρᾶς, τὴ λύπη· Ἀντὶ νά ἐπαινοῦμαι, μου ἔφερες τὸν ψόγο (ἀνυποληψία, ἀτιμία). Λοιπόν δὲν ὑποφέρῳ πλέον τὸν περίγελο τῶν ἀνθρώπῳ· διότι ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς μέσα ἀπὸ τὸν ναὸ ὡς ἀγνή, ἀφιερῳ μένη στὸν Κύριο, σὲ παρέλαβα· καὶ τί εἶναι αὐτό πού βλέπῳ .

Προκείμενο.

Ὁ Κύριος μου εἶπε· Υἱός μου εἶσαι ἐσύ· Ἐγὼ σὲ γέννησα προαιώνια.

Ζήτησέ μου καὶ θὰ σοῦ δώσω ἔθνη ὡς κληρονομία σου.

Προφητεία τοῦ Μιχαίου. (Ε' . 13).

Αὐτὰ λέγει ὁ Κύριος· Κι ἐσύ Βηθλεέμ χώρα τῆς Ἐφραθᾶ, δὲν εἶσαι πολὺ μικρὴ ἀνάμεσα στὶς πόλεις τῆς Ἰουδαίας πού ἔχουν χιλίους κατοίκους. Ἀπὸ σένα ὁμοῦς θὰ προέλθει γιὰ χάρη μου ἄνθρωπος, πού θὰ εἶναι ἄρχοντας στοὺς Ἰσραηλίτες, καὶ ἡ προέλευσή του θὰ

τικτούσης, τέξεται· καὶ οἱ ἐπίλοιποι τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐπιστρέψουσιν ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ. Καὶ στήσεται, καὶ ὄψεται, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποῖμνιον αὐτοῦ ἐν ἰσχύϊ Κυρίου, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ ὀνόματος Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ὑπάρξουσι· διότι νῦν μεγαλυνθήσονται ἕως ἄκρον τῆς γῆς.

Ἀπόστολος

Πρὸς Ἑβραίους. (Α΄. 2-12).

Πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς Προφήταις, ἐπέσχάτην τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν Υἱῷ· ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν. Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλοσύνης ἐν ὑψηλοῖς. Τοσοῦτω κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα. Τίνι γὰρ εἶπεν ποτε τῶν Ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν; Ὃταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν προτόκοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· καὶ προσκυνήσασαν

χρονολογεῖται εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῶν ἡμερῶν (τῆς ὑπάρξεως) τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ ὁ Θεὸς θὰ παραδώσει (τοὺς Ἰσραηλίτες στοὺς ἐχθροὺς γιὰ διάστημα), ὅσο διαρκοῦν οἱ πόνοι τῆς γυναίκας πού γεννᾷ. Θὰ γεννήσει, καὶ τότε θὰ ἐπιστρέψουν (ἀπὸ τὴν ἐξορία), ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς θὰ ἐναπομείνουν στοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ· Καὶ τότε ὁ Κύριος ὄρθιος θὰ ἐπιβλέπει καὶ θὰ κυβερνᾷ τὸ ποῖμνίό του (τὸ κοπάδι του) μὲ δύναμη, καὶ θὰ ζοῦν μέσα στὴ δόξα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ τους, διότι θὰ εἶναι περιφρημοὶ (ξακουστοί) σὲ ὀλόκληρη τὴ γῆ.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Α΄. 2-12).

Πολλές φορές καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους παλαιότερα μίλησε ὁ Θεὸς στοὺς πατέρες μας μὲ τοὺς Προφῆτες, τώρα ὅμως, στίς τελευταῖες αὐτές ἡμέρες, μᾶς μίλησε μὲ τὸν Υἱό του, τὸν ὁποῖο ὄρισε κληρονόμο ὅλων, καὶ δι' αὐτοῦ ἔκαμε ὅλα ὅσα ἐγίναν μέσα στοὺς αἰῶνες. Ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἦταν λαμπρὴ ἀκτινοβολία τῆς δόξας καὶ ἀποτύπωμα τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός, καὶ κυβερνοῦσε τὰ πάντα μὲ τὸν παντοδύναμο λόγο του, καὶ ἔκανε καθαρισμό τῶν ἀμαρτιῶν μας μὲ τὸν ἑαυτό του, κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλοσύνης τοῦ Θεοῦ στὸν οὐρανό· Καὶ ἀναδείχθηκε τόσο ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, ὅσο διαφορετικώτερο ἀπ' αὐτούς ὄνομα κληρονόμησε. Διότι σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους εἶπε ποτέ (ὁ Θεός)· Ἐσύ εἶσαι Υἱός μου, ἐγὼ σὲ γέννησα σήμερον (προαιώνια); καὶ πάλιν· Ἐγὼ θὰ εἶμαι Πατέρας του καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι Υἱός μου. Ὃταν λοιπὸν πάλιν θὰ παρουν-

αὐτῶ πάντες Ἄγγελοι Θεοῦ. Καί πρὸς μὲν τοὺς Ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἢ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου, ἔλαιον ἀγαλλιᾶσε^ος παρὰ τοὺς μετόχους σου. Καί, Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίω^οσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσιν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαι^οθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῆσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον.(Α' . 18-25).

Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις οὕτ^ος ἦν· μνηστευθείσης γὰρ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μαρίας τῶ Ἰ^οσήφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτούς, εὐρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου. Ἰ^οσήφ δὲ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς δίκαιος ὢν, καὶ μὴ θέλω^ν αὐτὴν παραδειγματίσαι, ἐβουλήθη λάθρα ἀπολυσαὶ αὐτήν. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἐνθυμηθέντος, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ ἐφάνη αὐτῶ, λέγων· Ἰ^οσήφ, υἱὸς Δαυῖδ, μὴ φοβηθῆς παραλαβεῖν

σιάσει τὸν Πρ^οτόκο στήν οἰκουμένην, λέγει· Ἄς τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ· Καί γὰρ τοὺς Ἀγγέλους βέβαια λέγει· Αὐτὸς εἶναι πού κάνει τοὺς Ἀγγέλους του νὰ εἶναι πνεύματα καὶ τοὺς ὑπηρέτες του πύρινη φλόγα. Πρὸς τὸν Υἱό ὁμ^ος λέγει· Ὁ θρόνος σου, Θεέ, εἶναι αἰώνιος, ῥάβδος (σκήπτρο) εὐθύτητας (δικαιοσύνης θά εἶναι) ἢ ῥάβδος τῆς Βασιλείας σου. Ἀγαπᾶς τὴ δικαιοσύνη καὶ μισεῖς τὴν ἀδικία· Γι' αὐτὸ σέ ἔχρισε, Χριστέ Θεέ μου, ὁ Θεός Πατέρας σου μέ τό μύρο τῆς ἀγαλλιᾶσε^ος (τό Χρῖσμα) περισσότερο ἀπὸ ὅλους, ὅσοι μετεῖχαν μαζί σου σ' αὐτό (χρίσθηκαν μ' αὐτό, οἱ βασιλεῖς, οἱ ἱερεῖς, οἱ προφῆτες)· Καί ἄλλοῦ λέγει· Ἐσύ, Κύριε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ θεμελίω^οσες τὴ γῆν, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ θά καταστραφοῦν, Ἐσύ ὁμ^ος μένεις γιὰ πάντα· Καί ὅλοι ὡς ἱμάτιο (ἔνδυμα) θά παλιώσουν, καὶ ὡς ἐπαν^οφόρι θά τοὺς τυλίξεις, καὶ θά ἀλλάξουν· Ἐσύ ὁμ^ος παραμένεις ὁ ἴδιος, καὶ τὰ ἔτη σου θά εἶναι ἀτελεί^οτα.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον.(Α' . 18-25).

Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ Γέννηση ἔγινε ὡς ἐξῆς: Ἀφοῦ μνηστεύθηκε ἡ Μητέρα του ἡ Μαρία μέ τὸν Ἰ^οσήφ, πρὶν συγκατοικήσουν, βρέθηκε νὰ εἶναι ἔγκυος μέ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· Καί ὁ Ἰ^οσήφ ὁ μνηστήρας τῆς, ἐπειδὴ ἦταν δίκαιος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέσει πρὸς παραδειγματισμόν, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐγκαταλείψει κρυφά. Μόλις ὁμ^ος ἔβαλε στό νοῦ του αὐτά, νὰ, Ἄγγελος Κυρίου παρουσιάσθηκε στό ὄνειρό του λέγοντας· Ἰ^οσήφ, ἀπόγονε τοῦ Δαυῖδ, μὴ διστάσεις νὰ πά-

Μαριάμ τὴν γυναῖκά σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, τέξεται δὲ υἷον καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν· αὐτὸς γὰρ σώσει τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρῶθῃ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἰδοὺ, ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἷον, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον· Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐποίησεν ὡς προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἄγγελος Κυρίου, καὶ παρέλαβε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐγένετο σκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἷον αὐτῆς τὸν πρῶτότοκον· καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἸΗΣΟΥΝ.

Τὰ διαβήματά μου κατεύθυνον κατὰ τὸ λόγιόν σου, καὶ μὴ κατακυριεύσάτῃ μου πᾶσα ἀνομία.

Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξῃ τὰς ἐντολάς σου.

Τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρῶθῃτὸ τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε, ὅπως ὑμνήσῃ τὴν δόξαν σου, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Τὸ Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Κοντάκιον.

ρεῖς στό σπίτι σου τὴ Μαριάμ, τὴ γυναῖκα σου· Διότι τὸ παιδί πού θά γεννηθεῖ ἀπ' αὐτὴν εἶναι ἐκ Πνεύματος ἁγίου. Θά γεννήσει λοιπὸν Υἷον καὶ θά τοῦ δώσεις τὸ ὄνομα Ἰησοῦς (Θεὸς Σὺ τήρας)· διότι αὐτὸς θά σώσει τὸν λαὸ του ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν τους· Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔγιναν, γιὰ νὰ ἐκπληρῶθῃ αὐτὸ πού λέχθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο διὰ μέσου τοῦ Προφήτη Ἡσαΐα, πού λέγει· Νά, ἡ Παρθένος θά συλλάβει καὶ θά γεννήσει Υἷον καὶ θά τοῦ δώσουν τὸ ὄνομα «Ἐμμανουήλ» πού ἐρμηνευόμενον σημαίνει «ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας». Καὶ μόλις σηκώθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο ὁ Ἰησοῦς, ἔκαμε ὅπως τὸν διέταξε ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου, καὶ πῆρε στό σπίτι του τὴ μνηστή του, καὶ δέν εἶχε ποτέ συζυγικὲς σχέσεις μαζί της καὶ φυσικά καὶ ἕως ὅτου γέννησε τὸν Υἷο της τὸν πρῶτότοκο καὶ μονάκριβο, καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ ὄνομα Ἰησοῦς.

(Κύριε), κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου (τὴ ζῆ μου) σύμφωνα νὰ μέ τὸ λόγο σου, καὶ ἄς μὴ κυριαρχήσῃ ἐπ' αὐτὸν μου καμμιὰ ἁμαρτία.

Λύτρωσέ με ἀπὸ συκοφαντίες ἀνθρώπων, καὶ θά τηρήσῃ τὶς ἐντολές σου.

Μέ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου φώτισέ με ἐμένα τὸ δοῦλο σου, καὶ δίδαξέ με τὰ δικαιώματά σου (τί ἀπαιτεῖς ἀπὸ μένα).

Ἄς γεμίσει τὸ στόμα μου ἀπὸ τὸν ὕμνο σου, Κύριε, γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὴ δόξα σου, ὅλη τὴν ἡμέρα τὴ μεγαλοπρέπειά σου.

Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Κοντάκιο.

Ἡ Παρθένος σήμερον, τόν προαιώνιον Λόγον, ἐν σπηλαίῳ ἔρχεται ἀποτεκεῖν ἀπορρήτῳ ς. Χόρευε ἡ οἰκουμένη ἀκουτισθεῖσα· Δόξασον μετά Ἀγγέλῳ ν καὶ τῶν ποιμένῳ ν, βουληθέντα ἐπομφθῆναι παιδίον νέον τόν πρό αἰώνῳ ν αἰώνῳ ν Θεόν.

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ πάσῃ ὥρᾳ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς προσκυνούμενος καὶ δοξαζόμενος Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ μακρόθυμος, ὁ πολυέλεος, ὁ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τοὺς δικαίους ἀγαπῶν καὶ τοὺς ἁμαρτῳ λούς ἐλεῶν, ὁ πάντα καλῶν πρὸς σῳ τηρίαν διὰ τῆς ἐπαγγελίας τῶν μελλόντῳ ν ἀγαθῶν, αὐτὸς Κύριε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τὰς ἐντεύξεις καὶ ἴθυνον τὴν ζῳ ἡν ἡμῶν πρὸς τὰς ἐντολάς σου. Τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀγίασον, τὰ σώματα ἄγνισον τοὺς λογισμοὺς διόρθῳ στον, τὰς ἐννοίας κάθαρον καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεῳ ς, κακῶν καὶ ὀδύνης. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις σου Ἀγγέλοις, ἵνα τῇ παρεμβολῇ αὐτῶν φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι καταντήῳ μεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεῳ ς καὶ εἰς τὴν ἐπίγνῳ σιν τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνῳ ν. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον: (τρὶς).

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Τὴν Τιμιῳ τέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτῳ ς τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρῳ ς Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντῳ ς

Ἡ Παρθένος σήμερα, τόν προαιώνιο Λόγο τοῦ Θεοῦ ἔρχεται νά τόν γεννήσει σέ Σπήλαιο κατὰ τρόπο ἀπόρρητο (ἀνέκφραστο, μυστηριώδη), χόρευε ἐσύ ἡ οἰκουμένη πού τό ἄκουσες· Δόξασε μαζί μέ τούς Ἀγγέλους καὶ τούς βοσκούς τόν προαιώνιον Θεό, πού θέλησε νά φανεῖ ὡς μικρό παιδί.

Κύριε, ἐλέησον. (40 φορές).

Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού σέ κάθε καιρό καὶ κάθε ὥρα προσκυνεῖσαι καὶ δοξάζεσαι στόν οὐρανό καὶ στή γῆ, πού εἶσαι μεγαλόψυχος, πολυέλεος, πολυεύσπλαχνος, πού ἀγαπᾶς τοὺς δικαίους καὶ ἐλεεῖς τοὺς ἁμαρτῳ λούς, πού καλεῖς ὅλους στή σῳ τηρία μέ τὴν ὑπόσχεση τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν· Ἐσύ ὁ ἴδιος, Κύριε, δέξου μέ συμπάθεια καὶ τίς δικές μας προσευχές αὐτῇ τὴν ὥρα, καὶ καθοδήγησε τὴ ζῳ ἡ μας σύμφῳ να μέ τίς ἐντολές σου. Ἀγίασε τίς ψυχές μας, ἐξάγνισε τὰ σώματά μας, διόρθῳ σε τοὺς λογισμοὺς μας, καθάρισε τὰ διανοήματά μας, γλύτῳ σέ μας ἀπὸ κάθε θλίψη καὶ ἀπὸ συμφορές καὶ πόνο. Περιτείχισέ μας μέ τοὺς ἀγίους σου Ἀγγέλους, ὥστε φρουρούμενοι καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τό στράτευμά τους, νά φτάσουμε στήν ἐνότητα τῆς πίστεῳ ς καὶ στήν τέλεια γνώση τῆς ἀπρόσιτης (ἀπλησίαστης) δόξας σου. Διότι εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνῳ ν. Ἀμήν.

Κύριε, ἐλέησον: (τρεῖς φορές).

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χῳ ς ς νά φθαρεῖς τόν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινή Θεοτό-

Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ Θεὸς οἰκτειρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσθον αὐτοῦ ἅφ' ἡμᾶς καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς.

Εὐχή.

Χριστέ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ φῶς τίζον καὶ ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, σημειώθητ' ἅφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ἵνα ἐν αὐτῷ ὀψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον, καὶ κατεύθυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν σου, πρεσβείαις τῆς παναχράντου σου Μητρὸς, καὶ πάντῳ σου τῶν ἀγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Προκαταρκτικά.

Α΄ ὥρα Χριστουγέννων. Σελ. 461.

ΨΑΛΜΟΣ ΞΣΤ'. (66).

Ὁ Θεὸς οἰκτιρήσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς· ἐπιφάναι τὸ πρόσθον αὐτοῦ ἅφ' ἡμᾶς, καὶ ἐλεήσαι ἡμᾶς. Τοῦ γινῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδόν σου ἐν πᾶσιν ἔθνεσιν τὸ σὸς τήριόν σου.

Ἐξομολογησάσθ' ἅν σοι λαοὶ, ὁ Θεὸς, ἐξομολογησάσθ' ἅν σοι λαοὶ πάντες.

Εὐφρανθήτ' ἅσιν καὶ ἀγαλλιάσθ' ἅσιν Ἕθνη, ὅτι κρινεῖς λαοὺς ἐν εὐθύτητι καὶ Ἕθνη ἐν τῇ γῇ ὀδηγήσεις. Ἐξομολογησάσθ' ἅν σοι λαοὶ, ὁ Θεὸς, ἐξομολογησάσθ' ἅν σοι λαοὶ πάντες· γῆ ἔδωκε

κο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σπλαχνισθεῖ, καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσει, νὰ ἐμφανίσει τὸ πρόσθον πό του σ' ἐμᾶς, καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσει.

Εὐχή.

Χριστέ, Ἐσύ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, πού φῶς τίζεις καὶ ἀγιάζεις κάθε ἄνθρωπο πού ἐρχεται στὸν κόσμον, ἄς σημειώθῃ σ' ἐμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου, ὥστε μέσα ἀπ' αὐτὸ νὰ δοῦμε τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτο (ἄφθαστο, ἀπλησίαστο), καὶ κατεύθυνε τὴν πορεία τῆς ζωῆς μας στὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν σου, μὲ τίς πρεσβείες (τίς δεήσεις) τῆς πάναγνης Μητέρας σου, καὶ ὅλῳ σου τῶν ἀγίων. Ἀμήν.

ΩΡΑ Γ'. (Τρίτη).

Προκαταρκτικά. Α

Α΄ ὥρα Χριστουγέννων. (Σελ. 461).

ΨΑΛΜΟΣ ΞΣΤ'. (66).

Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς σπλαχνισθεῖ καὶ νὰ μᾶς εὐλογήσει· νὰ ἐμφανίσει τὸ πρόσθον πό του σ' ἐμᾶς καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσει. Γιὰ νὰ γινῶσιν ὅλη ἡ γῆ τὴν ὁδόν σου (τὸ δρόμο σου) καὶ ὅλα τὰ ἔθνη τῆς σὸς τηρία (πού τοὺς δίνεις). Ἔτσι θὰ σέ δοξάσουν οἱ λαοὶ, Θεέ μας, θὰ σέ δοξολογήσουν ὅλοι οἱ λαοὶ. Θα γεμίσουν μὲ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση ὅλα τὰ ἔθνη, διότι ἀποδίδεις δικαιοσύνη μὲ εὐθύτητα, καὶ καθοδηγεῖς τὰ ἔθνη στὴ γῆ. Ἄς σέ δοξολογήσουν οἱ λαοὶ, Θεέ μας, ἄς σέ δοξολογήσουν ὅλοι οἱ λαοὶ· ἡ γῆ θὰ δώσει τὸν καρπὸ τῆς. Εἶθε νὰ μᾶς εὐλογήσει ὁ Θεός, ὁ

τὸν καρπὸν αὐτῆς. Εὐλογῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς ἡμῶν· εὐλογῆσαι ἡμᾶς, ὁ Θεὸς, καὶ φοβηθῆτ^οσαν αὐτὸν πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΣΤ'. (86).

Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσιν τοῖς ἁγίοις· ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ. Δεδοξασμένα ἐλαλήθη περι σου ἢ Πόλις τοῦ Θεοῦ. Μνησθήσομαι Ραάβ καὶ Βαβυλῶνος τοῖς γινώσκουσί με. Καὶ ἰδοὺ ἀλλόφυλοι καὶ Τύρος καὶ λαὸς Αἰθιοπ^ον οὗτοι ἐγενήθησαν ἐκεῖ. Μήτηρ Σιών ἐρεῖ ἄνθρ^οπος· καὶ ἄνθρ^οπος ἐγενήθη ἐν αὐτῇ καὶ αὐτὸς ἐθεμελί^οσεν αὐτήν ὁ Ὑψιστος. Κύριος διηγήσεται ἐν γραφῇ λαῶν καὶ ἀρχόντ^ον τούτ^ον τῶν γεγεννημέν^ον ἐν αὐτῇ. Ὡς εὐφραινόμεν^ον πάντ^ον ἢ κατοικία ἐν σοὶ.

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Δόξα... καὶ νῦν... Ἀλληλούια, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα...

Ἀπεγράφετο ποτέ...

Α'. Ὡρα Χριστουγένν^ον. (Σελ. 465).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Θεοτόκε, σὺ εἶ ἢ ἄμπελος ἢ ἀληθινή, ἢ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζ^οῆς. Σὲ ἱκετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετὰ τῶν Ἀποστόλ^ον, καὶ

Θεὸς μας· Εἴθε νὰ μας εὐλογῆσει ὁ Θεός, καὶ νὰ τὸν εὐλαβοῦνται ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΣΤ'. (86).

Τὰ θεμέλια πού ἔβαλε ὁ Θεός, βρίσκονται στὰ ἅγια ὄρη (τῆς Ἱερουσαλήμ)· ὁ Κύριος ἀγαπᾷ τὴ Σιών (τὴν Ἱερουσαλήμ) περισσότερο ἀπὸ ὅλες τίς πόλεις τοῦ Ἰσραήλ. Δοξασμένα λόγια λέγονται γιὰ σένα, πόλη τοῦ Θεοῦ· Θὰ θυμηθῶ τὴ Ραάβ (τὴν Αἴγυπτο) καὶ τὴ Βαβυλώνα, πού μέ ἀναγν^ορίζουν (ὡς Θεό)· Καὶ νά, οἱ Φιλισταῖοι καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Τύρου καὶ οἱ Αἰθίοπες θὰ ἔλθουν ἐκεῖ, (γιὰ νά μέ προσκυνήσουν). Μητρόπολη Σιών θὰ τὴν ὀνομάσει κάθε ἄνθρ^οπος, καὶ πλῆθος ἦλθαν σ' αὐτήν, διότι μόνος ὁ Ὑψιστος τὴν θεμελί^οσε. Μόνο ὁ Κύριος μπορεῖ νὰ διηγηθεῖ (νά καταγράψει) στὸ βιβλίο του τὰ ὀνόματα τῶν λαῶν καὶ τῶν ἀρχόντ^ον τους, πού θὰ ἔλθουν σ' αὐτήν. Ὅλοι ὅσοι θὰ κατοικοῦν σ' ἐσένα, (Σιών), θὰ εὐφραίνονται.

ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Δόξα... καὶ νῦν... Ἀλληλούια, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα...

Ἀπεγράφετο ποτέ...

Α'. Ὡρα Χριστουγένν^ον. (Σελ. 465).

Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Θεοτόκε, ἐσύ εἶσαι ἢ ἀληθινή κληματαριά, πού βλάστησες τὸν καρπὸ τῆς ζ^οῆς. Ἐσένα ἱκετεύουμε, πρέσβευε, Κυρία, μαζί μέ τοὺς Ἀποστόλους καὶ ὅλους τοὺς

πάντῃ τῶν Ἁγίων, ἐλεθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τροπάρια.

Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ λογισθήσεται ἕτερος πρὸς αὐτόν, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφεὶς. Φάτνη πενιχρᾶ Υἱὸς μονογενῆς, κείμενος ὀρθᾶται βροτός· καὶ σπαργάνοις πλέκεται, ὁ τῆς δόξης Κύριος, καὶ Μάγους ἀστήρ μηνύει, εἰς αὐτοῦ προσκύνησιν, καὶ ἡμεῖς μελωδοῦμεν· Τριάς Ἁγία, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (Τὸ αὐτὸ ἄνευ στίχου).

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Πρὸ τῆς Γεννήσεως τῆς σῆς, τρόμφω ὀρθῶσαι τὸ μυστήριον Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ὡς γὰρ βρέφος νηπιάσαι ηὐδόκησας, ὁ τὸν πόλον κοσμήσας τοῖς ἄστροις· καὶ φάτνη τῶν ἀλόγων ἀνακέκλισαι, ὁ δρακὶ συνέχων πάντα γῆς τὰ πέρατα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἢ εὐσπλαγχνία, Χριστέ, τὸ μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην. (Τὸ αὐτό).

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἰὸ σήφ, εἰπέ ἡμῖν, πῶς ἐκ τῶν ἁγίων ἦν παρέλαβες Κόρην, ἔγκυον φέρεις ἐν Βηθλεέμ; Ἐγὼ φησι, τοὺς Προφήτας ἐρευνήσας, καὶ χρηματισθεὶς ὑπὸ Ἀγγέλου, πέπεισμαι, ὅτι Θεὸν γεννήσει ἡ Μαρία ἀνερμηνεύτῃ· οὐ εἰς προσκύνησιν, Μάγοι

ἁγίους, νὰ ἐλεθῶν οἱ ψυχές μας.

Τροπάρια.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Θεός μας καὶ δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ ἄλλος μαζί του, αὐτὸς πού γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο καὶ συναναστράφηκε μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Μονογενῆς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ φαίνεται νὰ κοιτεται μέσα σὲ φάτνη φτωχικὴ ὡς θνητός, καὶ τυλίγεται στὰ σπάργανα ὁ Κύριος τῆς δόξας· καὶ ἀστέρι καλεῖ τοὺς Μάγους νὰ τὸν προσκυνήσουν· κι ἡμεῖς μελωδοῦμε· Τριάς Ἁγία, σῶσε τίς ψυχές μας. (Τὸ ἴδιο χωρὶς στίχο).

Στίχ. Ὁ Θεὸς θὰ ἔλθει ἀπὸ τὴ Θαιμᾶν, καὶ ὁ ἅγιος ἀπὸ σκιερῶν, δασομένο ὄρος.

Μπροστά στὴ Γέννησή σου, Κύριε, οἱ νοερές (ἀγγελικές) στρατιές ἔμεναν κατάπληκτες· διότι εὐδόκησες (εὐαρεστήθηκες) νὰ γίνεις νηπιο ὡς βρέφος, Ἐσύ πού στόλισες τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ ἄστρα· Καὶ τοποθετήθηκες σὲ φάτνη, Ἐσύ πού κρατεῖς μέσα στὴν παλάμη σου τὰ πέρατα τῆς γῆς· διότι μὲ τέτοια οἰκονομία (μεθόδευση τῆς σοτηρίας μας) ἔγινε γνωστὴ ἡ εὐσπλαγχνία σου, Χριστέ, δηλαδή τὸ μέγα σου ἔλεος· δόξα σοι. (Δίς).

Στίχ. Κύριε, ἄκουσα τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα· Κύριε, μελέτησα τὰ ἔργα σου καὶ ἔμεινα ἐκστατικός (ἄναυδος). (Τὸ ἴδιο).

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ἰὸ σήφ, πές μας, πῶς φέρνεις ἔγκυο στὴ Βηθλεέμ, αὐτὴν πού παρέλαβες ὡς Κόρη Παρθένο ἀπὸ τὰ Ἁγία (ἀπὸ τὸ Ναό); Ἐγὼ, ἀπαντᾶ, ἀφοῦ μελέτησα τοὺς Προφήτες, καὶ ἀφοῦ δέχθηκα θεϊκὴ ἀποκάλυψη ἀπὸ Ἄγγελο, εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἡ Μαρία θὰ γεννήσει

ἐξ Ἀνατολῶν ἤξουσι, σὺν δώροις τιμίαις
λατρεύοντες. Ὁ σαρκῶς θεὸς δι' ἡμᾶς, Κύριε, δόξα
σοι.

Προκείμενον.

Ὅτι παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, Υἱὸς καὶ ἐδόθη
ἡμῖν.

Στίχ. Οὐ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.

Προφητεία Ἰερεμίου.

(Βαρούχ. Γ'. 36-38, Δ' 1-4).

Οὗτος ὁ Θεὸς ἡμῶν οὐ λογισθήσεται ἕτερος
πρὸς αὐτόν. Ἐξεῦρεν πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης καὶ
ἔδῳ κεν αὐτὴν Ἰακώβ τῷ παιδί αὐτοῦ καὶ Ἰσραὴλ
τῷ ἠγαπημένῳ ὑπ' αὐτοῦ. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς
γῆς ὠφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναναστράφη. Αὐ-
τὴ ἡ βίβλος τῶν προσταγμάτων τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ
νόμος ὁ ὑπάρχων εἰς τὸν αἰῶνα· πάντες οἱ
κρατοῦντες αὐτήν, εἰς ζῶν· οἱ δὲ καταλείποντες
αὐτήν ἀποθανοῦνται. Ἐπιστρέφου Ἰακώβ καὶ
ἐπιλαβοῦ αὐτῆς· διόδευσον πρὸς τὴν λάμψιν
κατέναντι τοῦ φωτός αὐτῆς. Μὴ δῶς ἐτέρῳ τὴν
δόξαν σου καὶ τὰ συμφέροντά σοι ἔθνη ἀλλοτρίω.
Μακάριοι ἐσμεν Ἰσραὴλ· ὅτι τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ
ἡμῖν γινώσκονται ἐστιν.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας: (Γ'. 23-Δ'. 1-5).

Ἀδελφοί, πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ὑπὸ
νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν

Θεὸν κατὰ τρόπον ἀνεξήγητο· καὶ γὰρ νὰ τὸν προσκυνή-
σουν, θὰ ἔλθουν Μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν με δῶρα πο-
λύτιμα, γὰρ νὰ τὸν λατρεύσουν. Ἐσὺ ποῦ σαρκώθηκες
γὰρ μᾶς, Κύριε, δόξα σοι.

Προκείμενο

Παιδί γεννήθηκε γὰρ μᾶς, Υἱὸς καὶ μᾶς δόθηκε.

Στίχ. Τὰ διάσημα τῆς ἐξουσίας του βρίσκονται ἐπάνω
στόν ὤμο του.

Προφητεία τοῦ Ἰερεμίου.

(Βαρούχ. Γ'. 36-38, Δ'. 1-4).

Αὐτός εἶναι ὁ Θεός μας, δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ
ἄλλος μαζί του. Ἐπινόησε κάθε ὁδὸ σοφίας, καὶ τὴν
ἔδωκε στόν Ἰακώβ τὸ δούλο του, καὶ στόν Ἰσραὴλ τὸν
ἀγαπημένο του. Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἐμφανίσθηκε ἐπάνω
στή γῆ, καὶ συναναστράφηκε με τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτό
εἶναι τὸ βιβλίον τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ νόμος ποῦ
ὑπάρχει στόν αἰῶνα. Ὅλοι ὅσοι τὸ τηροῦν ὁδηγοῦνται
στή ζῶν, καὶ ὅσοι τὸ ἐγκαταλείπουν θὰ πεθάνουν. Με-
τανόησε λαὸς τοῦ Ἰακώβ, καὶ ἀγκάλιασε τὸ (τὸ βιβλίον).
Προχώρησε πρὸς τὴν λάμψη ἀπέναντι ἀπὸ τὸ φῶς του.
Μὴ δώσεις σέ ἄλλον τὴν δόξα σου, καὶ τὰ συμφέροντά
σου σέ ξένο ἔθνος. Εἴμαστε εὐτυχεῖς οἱ Ἰσραηλίτες, διότι
μᾶς εἶναι γνωστά, αὐτὰ ποῦ ἀρέσουν στόν Θεό.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας: (Γ'. 23-Δ'. 1-5).

Ἀδελφοί, πρὶν ἐλθεῖν ἡ πίστις στό Χριστό, φυλαγόμα-
σταν ἀπὸ τὸν νόμο κλεισμένοι ὅπως σέ φρούριο, γὰρ νὰ

μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. Ὡστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιοθῶμεν. Ἐλθούσης δὲ τῆς Πίστεως, οὐκ ἔτι ὑπὸ παιδαγωγὸν ἐσμεν. Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἐν Ἰουδαίῳ οὐδὲ Ἑλληνίῳ· οὐκ ἐν δούλῳ, οὐδὲ ἐλεύθερῳ· οὐκ ἐν ἄρσεν καὶ θήλῳ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι. Λέγω δὲ ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νηπιὸς ἐστίν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὢν, ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς. Οὗτοι καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἦμεν δεδουλωμένοι. Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβῃμεν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν. (Β'. 1-20).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα Ἐν Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογραφῆσθαι πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Αὕτη ἡ ἀπογραφή πρώτη ἐγένετο

καταφύγουμε στήν πίστη, πού ἐπρόκειτο νά ἀποκαλυφθεῖ (νά φανερωθεῖ). Ὡστε ὁ Μῶσαϊκός Νόμος ἔγινε γιά μᾶς παιδαγωγός, γιά νά γνωρίσουμε τόν Χριστό, γιά νά δικαιοθῶμε ἀπό τήν πίστη. Ἀφοῦ ὅμως ἦλθε ἡ πίστη, δέν εἴμαστε πλέον κάτω ἀπό παιδαγωγό. Διότι ὅλοι εἴσθε υἱοὶ Θεοῦ μέ τήν πίστη στόν Ἰησοῦ Χριστό. Διότι ὅσοι βαπτισθήκατε στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ντυθήκατε τόν Χριστό. Δέν ὑπάρχει Ἰουδαῖος καί Ἑλληνας, (διάκριση μεταξύ τους)· Δέν ὑπάρχει δούλος οὔτε ἐλεύθερος· Δέν ὑπάρχει ἄνδρας καί γυναίκα· Διότι ὅλοι ἐσεῖς εἴσθε ἕνας μέ τήν ἐνότητά σας μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό· Καί ἂν ἐσεῖς ἀνήκετε στόν Χριστό, ἄρα εἴσθε (πνευματικοί) ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καί κληρονόμοι σύμφωνα μέ τήν υπόσχεση τοῦ Θεοῦ· Καί σᾶς λέγω, ὅσον καιρό ὁ κληρονόμος εἶναι νήπιο, δέν διαφέρει ἀπό δούλο ἂν καί εἶναι κύριος ὅλων, ἀλλὰ εἶναι κάτω ἀπό ἐπιτρόπους καί οἰκονόμους μέχρι τήν προθεσμία τοῦ πατέρα του. Ἔτσι κι ἐμεῖς, ὅταν ἤμασταν νήπια, ἤμασταν ὑποδουλωμένοι στά στοιχεῖα τοῦ κόσμου· Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ κατάλληλος καιρός, ἔστειλε ὁ Θεός τόν Υἱό του, πού γεννήθηκε ἀπό γυναίκα, γεννήθηκε κάτω ἀπό νόμο, γιά νά ἐξαγοράσῃ αὐτούς πού ἦταν κάτω ἀπό τόν νόμο, γιά νά πάρουμε τήν υἰοθεσία.

Εὐγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Β'. 1-20).

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες ἐκδόθηκε διάταγμα ἀπό τόν Καίσαρα Αὐγούστο, νά ἀπογραφῆ ὅλη ἡ οἰκουμένη. Αὕτη ἡ ἀπογραφή ἦταν ἡ πρώτη πού ἔγινε, ὅταν ἔπαρχος τῆς Συρίας ἦταν ὁ Κυρήνιος· Καί πηγαιναν

ἡγεμονεύοντος τῆς Συρίας Κυρηνίου. Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν. Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰῶ σήφ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ἐκ πόλεος Ναζαρέτ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς πόλιν Δαβὶδ, ἣτις καλεῖται Βηθλεέμ, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαυὶδ, ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῇ μεμνηστευμένη αὐτῷ γυναικί, οὓση ἐγκύω. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ εἶναι αὐτοὺς ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καὶ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρῶτον τοτόκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτόν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι. Καὶ ποιμένες ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ αὐτῇ ἀγραυλοῦντες καὶ φυλάσσοντες φυλακὰς τῆς νυκτὸς ἐπὶ τὴν ποιμνὴν αὐτῶν. Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη αὐτοῖς, καὶ δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν. Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ ἄγγελος· Μὴ φοβεῖσθε· ἰδοὺ γάρ, εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ. Ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σῶτήρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαβὶδ. Καὶ τοῦτο ὑμῖν τὸ σημεῖον, εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργάνωμένον, κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ. Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ ἀγγέλῳ πλήθος στρατιᾶς οὐρανόθεν, αἰνοῦντων τὸν Θεόν, καὶ λεγόντων· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Καὶ ἐγένετο ὡς ἀπῆλθον ἀπ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ ἄγγελοι, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ποιμένες εἶπον πρὸς ἀλλήλους·

ὅλοι νὰ ἀπογραφοῦν ὁ καθένας στὸν τόπο τῆς καταγωγῆς του. Ἀνέβηκε καὶ ὁ Ἰῶ σήφ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Γαλιλαίας Ναζαρέτ στὴν Ἰουδαία, στὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ ποὺ ὀνομάζεται Βηθλεέμ, διότι καταγόταν ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ τῆ γενιά τοῦ Δαυὶδ, γιὰ νὰ ἀπογραφεῖ μαζί μὲ τὴ Μαρία τὴ μνηστὴ του, ποὺ ἦταν ἐγκυος· Καὶ ἐνῶ βρίσκονταν ἐκεῖ, ἦλθε ἡ ὥρα νὰ γεννηθεῖ αὐτή, καὶ γέννησε τὸν Υἱὸ τῆς τὸν Πρῶτον τοτόκο (καὶ μοναδικό), καὶ τὸν σπαργάνωσε, καὶ τὸν τοποθέτησε (τὸν ξάπλωσε) στὴ φάτνη, διότι δὲν ὑπῆρχε τόπος γι' αὐτούς μέσα στὸ πανδοχεῖο· Καὶ μερικοὶ βοσκοὶ βρῖσκονταν στὴν περιοχή ἐκεῖνη, ποὺ ἔμεναν στὸ ὑπαιθρο καὶ φύλαγαν βάρδιες κατὰ τὴ νύχτα στὸ κοπάδι τους· Καὶ νὰ, Ἄγγελος Κυρίου ἐφανίσθηκε σ' αὐτούς καὶ δόξα (λάμψη) τοῦ Θεοῦ τοὺς περικύκλωσε μὲ τὸ φῶς τῆς, καὶ φοβήθηκαν πάρα πολὺ· Καὶ τοὺς εἶπε ὁ Ἄγγελος· Μὴ φοβᾶσθε· Διότι νὰ, σᾶς φέρνω χαρμόσυνο μήνυμα μεγάλης χαρᾶς, ἡ ὁποία προορίζεται γιὰ ὅλο τὸν λαό, ὅτι δηλαδὴ γεννήθηκε γιὰ σᾶς σήμερον Σῶτήρας, ποὺ εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Κύριος στὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ· Καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σημεῖο (ἀναγνωρίσει)· Θὰ βρῆτε βρέφος σπαργάνωμένο τοποθετημένο στὴ φάτνη· Καὶ ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μαζί μὲ τὸν Ἄγγελο πλήθος στρατιᾶς οὐρανόθεν, ποὺ ὑμνοῦσαν τὸν Θεὸ καὶ ἔλεγαν· Δόξα στὸν Ὑψιστὸ Θεό, καὶ στὴ γῆ εἰρήνη, στοὺς ἀνθρώπους θεϊκῆ ἀγάπης· Καὶ μόλις ἔφυγαν στὸν οὐρανὸ οἱ Ἄγγελοι, οἱ ἄνθρωποι, οἱ βοσκοὶ, εἶπαν μεταξύ τους· Ἄς πᾶμε λοιπὸν μέχρι τῆ Βηθλεέμ καὶ ἄς δοῦμε, αὐτὸ ποὺ μᾶς εἶπε ὁ Ἄγγελος ὅτι ἐγένετο, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔκανε γνω-

Διέλθῃ μὲν δὴ ἔῃς Βηθλεέμ, καὶ ἴδῃ μὲν τὸ ῥῆμα τοῦτο τὸ γεγονός· ὃ ὁ Κύριος ἐγνώρισεν ἡμῖν. Καὶ ἦλθον σπεύσαντες, καὶ ἀνεῦρον, τὴν τε Μαριάμ καὶ τὸν Ἰῃ σῆφ, καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ. Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου. Καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν Ποιμένων πρὸς αὐτούς, ἢ δὲ Μαριάμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς. Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποιμένες, δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

Κύριος ὁ Θεὸς εὐλογητός, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατενοδώσαι ἡμῖν ὁ Θεὸς τῶν σῃτηρίων ἡμῶν, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Θεὸς τοῦ σώζειν.

Τρισάγιον. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).
Κοντάκιον.

Α'. Ὥρα Χριστουγέννων. (Σελ. 470).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ').

Ἀπόλυσις. (Σελ. 470-471).

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ, Κύριε, Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, μία Θεότης, μία Δύναμις, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν· καὶ οἷς ἐπίστασαι κρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δούλον σου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

στό ὁ Κύριος· Καὶ ἦλθον τρέχοντας, καὶ βρῆκαν καὶ τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἰῃ σῆφ καὶ τὸ βρέφος τοποθετημένο στῆ φάτνῃ· Καὶ ὅταν τὰ εἶδαν αὐτά, ἔκαναν γινῃ στὰ τὰ σχετικά μὲ τὸ λόγο, πού τοὺς λέχθηκε γι' αὐτὸ τὸ παιδί· Καὶ ὅλοι πού ἄκουσαν, θαύμασαν γιὰ ὅσα λέχθηκαν σ' αὐτούς ἀπὸ τοὺς βοσκούς· Καὶ ἡ Μαρία κρατοῦσε ὅλα αὐτά τὰ λόγια στὴν καρδίᾳ της, συγκρίνοντάς τα μὲ ὅσα τῆς εἶπε ὁ Ἄγγελος στὸν Εὐαγγελισμό· Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ βοσκοὶ δοξάζοντας καὶ ὑμνώντας τὸν Θεὸ γιὰ ὅλα, ὅσα ἄκουσαν καὶ εἶδαν, ὅπως τοὺς λέχθηκαν.

Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς εἶναι δοξασμένος, ἃς δοξάζεται ὁ Κύριος ὅλες τίς ἡμέρες. εἶθε νὰ μᾶς κατενοδώσει ὁ Θεὸς τῆς σῃτηρίας μας. Ὁ Θεὸς μας εἶναι Θεὸς πού μᾶς σώζει.

Τρισάγιον: (Συλλειτουργικό. Σελ. 15-16).
Κοντάκιο.

Α'. Ὥρα. Χριστουγέννων. (Σελ. 470).

Κύριε, ἐλέησον Μ').

Ἀπόλυση. (Σελ. 470-471).

Εὐχή.

Δέσποτα Θεέ, Πατέρα Παντοκράτορα, Κύριε Υἱὲ μονογενές (Μοναδικέ), Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιο Πνεῦμα, μία Θεότητα, μία Δύναμη, ἐλέησε ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό· καὶ μὲ τὸν τρόπο πού γινῃ ρίζεις, σῶσε με τὸν ἀνάξιο δούλο σου· Γιατί εἶσαι δοξασμένος στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΣΤ'. (Ἑκτη).

Προκαταρκτικά. Α'. ὥρα. (Σελ. 461).

ΨΑΛΜΟΣ ΟΑ'. (71).

Ὁ Θεὸς τὸ κριμὰ σου τῷ βασιλεῖ δὸς καὶ τὴν δικαιοσύνην σου τῷ υἱῷ τοῦ Βασιλέου. Κρίνειν τὸν λαόν σου ἐν δικαιοσύνῃ καὶ τοὺς πτωχοὺς σου ἐν κρίσει. Ἀναλάβετὰ ὄρη εἰρήνην τῷ λαῷ σου καὶ οἱ βουνοὶ δικαιοσύνην. Κρινεῖ τοὺς πτωχοὺς τοῦ λαοῦ καὶ σώσει τοὺς υἱοὺς τῶν πενήτων καὶ ταπεινώσει συκοφάντην. Καὶ συμπαραμενεῖ τῷ ἡλίῳ καὶ πρὸ τῆς σελήνης γενεᾶς γενεῶν. Καταβήσεται ὡς ὑέτος ἐπὶ πόκον καὶ ὡσεὶ σταγῶν ἢ στάζουσα ἐπὶ τὴν γῆν. Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης ἕως οὗ ἀνταναιρεθῆ ἡ σελήνη. Καὶ κατακυριεύσει ἀπὸ θαλάσσης ἕως θαλάσσης καὶ ἀπὸ ποταμοῦ ἕως περάτων τῆς οἰκουμένης. Ἐνώπιον αὐτοῦ προπεσοῦνται Αἰθίοπες καὶ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ χοῦν λείξουσι. Βασιλεῖς Θαρσεῖς καὶ νῆσοι δῶρα προσοίσουσι· Βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβᾶ δῶρα προσάξουσι· Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ. Ὅτι ἐρρύσατο πτωχὸν ἐκ δυνάστου καὶ πένητα, ᾧ οὐχ ὑπῆρχε βοηθός. Φείσεται πτωχὸν καὶ πένητος καὶ ψυχὰς πενήτων σώσει. Ἐκ τόκου καὶ ἐξ ἀδικίας λυτρώσεται τὰς ψυχὰς αὐτῶν καὶ ἔντιμον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ ζήσεται, καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς

ΩΡΑ ΣΤ'. (Ἑκτη).

Προκαταρκτικά. Α'. ὥρα. (Σελ. 461).

ΨΑΛΜΟΣ ΟΑ'. (71).

Θεέ μου, δῶσε τὴν κρίση σου (τὴ δικαστικὴ ἐξουσία) στὸν βασιλιά καὶ τὴ δικαιοσύνη σου στὸν υἱὸ τοῦ βασιλιᾶ, γιὰ νὰ κρίνει τὸ Λαὸ σου μὲ δικαιοσύνη, καὶ νὰ ὑπερασπίζεται τοὺς φτωχοὺς κατὰ τίς δίκες. Ἄς ἀναλάβουν (ἄς προσφέρουν) τὰ ὄρη εἰρήνη στὸν λαὸ καὶ τὰ βουνὰ δικαιοσύνη. (Ὁ Μεσσίας) θὰ ἀποδώσει δικαιοσύνη στοὺς φτωχοὺς τοῦ λαοῦ, καὶ θὰ σώσει τὰ παιδιά τῶν ἀδυνάτων, καὶ θὰ ταπεινώσει κάθε συκοφάντη· Καὶ θὰ παραμείνει λαμπρὸς ὅπως ὁ ἥλιος, καὶ θὰ ζεῖ, πῶς ἡ σελήνη σέ ὅλες τίς γενιές. Θὰ κατεβεῖ ἀθόρυβα, ὅπως ἡ βροχὴ στὴν τοῦφα τοῦ μαλλιοῦ, καὶ ὡς σταγόνα, πού στάζει ἐπάνω στὴ γῆ. Θὰ βλαστήσει στίς ἡμέρες του δικαιοσύνη καὶ πολλή εἰρήνη, ὥσπου νὰ σβῆσει ἡ σελήνη (ὅσο θὰ φέγγει ἡ σελήνη)· Καὶ θὰ κυριαρχήσει ἀπὸ τὴν μιά θάλασσα ὡς τὴν ἄλλη καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποταμοὺς μέχρι τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. Μπροστά του θὰ πέσουν καὶ θὰ τὸν προσκυνήσουν οἱ Αἰθίοπες, καὶ οἱ ἐχθροὶ του θὰ γλύψουν τὸ χῶμα (θὰ ταπεινωθοῦν). Οἱ βασιλεῖς τῆς Ταρτησοῦ (Φοινικικῆς ἀποικίας στὴν Ἰσπανία) καὶ τὰ νησιά (τῆς Μεσογείου) θὰ τοῦ προσφέρουν δῶρα· Οἱ βασιλεῖς τῶν Ἀράβων καὶ τῆς Σαβᾶ (τῆς Αἰθιοπίας) θὰ προσκομίσουν δῶρα· Καὶ θὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς· Ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ὑποταχθοῦν σ' αὐτόν. Διότι θὰ ἐλευθερώσει τὸν φτωχὸ ἀπὸ τὸν καταπιεστὴ του, καὶ

Ἀραβίας, καὶ προσεύχονται περὶ αὐτοῦ διὰ παντός· ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν. Ἔσται στήριγμα ἐν τῇ γῆ ἐπ' ἅκρον τῶν ὀρέων· ὑπεραρθήσεται ὑπὲρ τὸν Λίβανον ὁ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἐξανθήσουσιν ἐκ πόλεως ὡσεὶ χόρτος τῆς γῆς. Ἔσται τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας· πρὸ τοῦ ἡλίου διαμενεῖ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν αὐτῷ πᾶσαι αἰ φυλαὶ τῆς γῆς· πάντα τὰ Ἔθνη μακαριοῦσιν αὐτόν. Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος. Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Καὶ πληροῦθήσεται τῆς δόξης αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ. Γένοιτο, γένοιτο.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΑ'. (131).

Μνήσθητι Κύριε τοῦ Δαυῖδ καὶ πάσης τῆς πραότητος αὐτοῦ. Ὡς ὤμοσε τῷ Κυρίῳ ἠΐξατο τῷ Θεῷ Ἰακώβ. Εἰ εἰσελεύσομαι εἰς σκηνὴν μα οἴκου μου, εἰ ἀναβήσομαι ἐπὶ κλίνης στρῶ μνῆς μου, εἰ δώσω ὕπνον τοῖς ὀφθαλμοῖς μου καὶ τοῖς βλεφάροις μου νυσταγμὸν, καὶ ἀνάπαυσιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὗ εὔρω τόπον τῷ Κυρίῳ, σκηνὴν μα τῷ Θεῷ Ἰακώβ. Ἴδου ἠκούσαμεν αὐτὴν ἐν Ἐφραθαῖ, εὔρομεν αὐτὴν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ

θά βοηθήσει τὸν ἀδύνατο, γιὰ τὸν ὅποιο δὲν ὑπῆρχε βοηθός. Θά σπλαχνισθεῖ τὸν φτωχὸ καὶ τὸν ἐξαθλιμμένο, καὶ θά σώσει τὴν ζῆή του. Θά λυτρώσει τὴν ζῆή τους ἀπὸ τὴν τοκογλυφία καὶ τὴν ἀδικία, καὶ τὸ ὄνομά του θά εἶναι ἔντιμο ἀνάμεσά τους· Καὶ θά ζεῖ πάντοτε, καὶ θά τοῦ δοθεῖ χρυσάφι ἀπὸ τὴν Ἀραβία, καὶ θά προσεύχονται γιὰ τὴ βασιλεία του γιὰ πάντα, ὅλη τὴν ἡμέρα θά τὸν δοξολογοῦν. Θά εἶναι στήριγμα τῆς γῆς, ὑψόμενος στίς κορυφές τῶν βουνῶν· Θά ὑψοθεῖ ὁ καρπὸς του (οἱ πιστοὶ του) ψηλότερα ἀπὸ τὸ Λίβανο, καὶ θά ξεφυτρώσουν μέσα στίς πόλεις ὅπως ἡ χλόη τῆς γῆς. Τὸ ὄνομά του θά εἶναι δοξασμένο αἰῶνια, ὅπως ὁ ἥλιος θά παραμένει τὸ ὄνομά του ἀκατάλυτο. Διὰ μέσου αὐτοῦ θά εὐλογηθοῦν ὅλες οἱ φυλές τῆς γῆς, ὅλα τὰ ἔθνη θά τὸν μακαρίζουν. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ὁ ὅποιος μόνος μπορεῖ νά κάνει θαυμάσια ἔργα, καὶ ἄς δοξάζεται τὸ δοξασμένο ὄνομά του στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων, καὶ ἄς γεμίσει ὅλη ἡ γῆ ἀπὸ τὴ δόξα του. Ἀμήν.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΛΑ'. (131).

Θυμήσου, Κύριε, τὸν Δαυῖδ καὶ ὅλη τὴν πραότητά του· Πῶς δηλαδὴ ὀρκίσθηκε καὶ ἔκανε τάμα στὸν Θεὸ τοῦ Ἰακώβ· Δέ θά μπῶ στὴ σκηνὴ τῆς κατοικίας μου, δέ θά ἀνέβω στό στρῶμένο κρεβάτι μου, δέ θά δώσω στά μάτια μου ὕπνο, οὔτε στά βλέφαρά μου νυσταγμὸ καὶ ἀνάπαυση στοὺς κροτάφους μου (δεξιά καὶ ἀριστερή πλευρά τοῦ προσώπου), ἕως ὅτου βρῶ τόπο γιὰ τὸν Κύριο, κατοικία γιὰ τὸν Θεὸ τοῦ Ἰακώβ. Νά, ἀκούσαμε ὅτι (ἡ Κιβωτός) ἦταν στὴ Ἐφραθαῖ· Ἀλλὰ τὴ βρήκαμε στίς

δρυμοῦ. Εἰσελευσόμεθα εἰς τὰ σκηνώματα αὐτοῦ, προσκυνήσομεν εἰς τὸν τόπον οὗ ἔστησαν οἱ πόδες αὐτοῦ. Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου, σὺ εἶ καὶ ἡ Κιβωτός τοῦ ἀγιασμάτος σου. Οἱ ἱερεῖς σου ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὅσιοί σου ἀγαλλιάσονται. Ἐνεκεν Δαυῖδ τοῦ δούλου σου, μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ σου. Ὡμοσεν Κύριος τῷ Δαυῖδ ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτήν. Ἐκ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Ἐὰν φυλάξῃνται οἱ υἱοί σου τὴν διαθήκην μου καὶ τὰ μαρτύριά μου ταῦτα, ἃ διδάξῃ αὐτούς, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτῶν ἕως τοῦ αἰῶνος καθιοῦνται ἐπὶ τοῦ θρόνου σου. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών, ἠρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν ἑαυτῶ. Αὕτη ἡ κατάπαυσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος ὧδε κατοικήσῃ ὅτι ἠρετισάμην αὐτήν. Τὴν θύραν αὐτῆς εὐλογῶν εὐλογήσῃ, τοὺς πτωχοὺς αὐτῆς χορτάσῃ ἄρτον. Τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς ἐνδύσῃ στήθια, καὶ οἱ ὅσιοι αὐτῆς ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσονται. Ἐκεῖ ἐξανατελῶ κέρασ τῷ Δαυῖδ, ἠτοίμασα λύχνον τῷ Χριστῷ μου. Τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἐνδύσῃ αἰσχύνην ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἐξανθήσει τὸ ἀγιασμά μου.

ΨΑΛΜΟΣ. ' . (90).

Ὁ κατοικῶν ἐν βοθηεῖα τοῦ Ὑψίστου ἐν σκέπη

δασῶ μένες πεδιάδες· Τώρα ὁμοῦς θάμποῦμε στήν κατοικία τοῦ Θεοῦ, θά προσκυνήσουμε στὸν τόπο, ὅπου στάθηκαν τὰ πόδια του. Σήκῃ, Κύριε καὶ ἔλα νὰ ἀναπαυθεῖς στήν Ἱερουσαλήμ Ἐσύ καὶ ἡ ἀγιασμένη Κιβωτός σου. Οἱ ἱερεῖς σου θά φοροῦν ὡς ἔνδυμα τὴ δικαιοσύνη, καὶ οἱ ἀφοσιῶ μένοι σ' ἐσένα θά χαροῦν ὑπερβολικά. Γιά χάρη τοῦ Δαυῖδ τοῦ δούλου σου μὴ ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ κάθε βασιλιά πού χρίσθηκε (μέ τὸ μύρο) ἀπὸ σένα. Ἔδῃ σε ὁ Θεός στό Δαυῖδ ἀληθινή (βέβαιη) ὑπόσχεση καὶ δέν θά τὴν ἀθετήσῃ (δέ θά τὴν παραβεῖ). Ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους σου θά ἀνεβάξῃ διαδόχους στό θρόνο σου· Καὶ ἂν οἱ ἀπόγονοί σου τηρήσουν τὴ διαθήκη μου καὶ τίς ρητές ἐντολές πού θά τοὺς διδάξῃ, τότε καὶ οἱ ἀπόγονοὶ τους θά κάθονται αἰῶνια στόν θρόνο σου. (Αὐτὰ τὰ εἶπε) ὁ Κύριος, διότι διάλεξε τὴ Σιών, προτίμησε αὐτήν γιά κατοικία του· Αὕτη (εἶπε) εἶναι ἡ αἰῶνια κατοικία μου, ἐδῶ θά κατοικήσῃ, γιὰ τὴν προτίμησα· Θά εὐλογήσῃ ὑπερβολικά τὰ ὑλικά ἀγαθὰ της, τοὺς φτωχοὺς της θά τοὺς χορτάσῃ μέ ψῆμιά, τοὺς ἱερεῖς της θά τοὺς ντύσῃ μέ στήθια, καὶ οἱ ἀφιερῶ μένοι σ' ἐμένα κάτοικοί της θά χαροῦν ὑπερβολικά. Ἐκεῖ θά κάνῃ νὰ ἀνατελεῖ ἰσχυρὴ δύναμη γιά τὸν Δαυῖδ, ἠτοίμασα λύχνο (λυχνάρι φτωεῖνό) ἕναν βασιλιά γιά χάρη του ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του (τὸν Μεσσία). Θά ἐξευτελίσῃ τοὺς ἐχθροὺς (τοῦ Βασιλιᾶ) αὐτοῦ, ἐνῶ ἐπᾶν σ' αὐτόν θά ἀνθεῖ ἡ ἀγιότητά μου.

ΨΑΛΜΟΣ. ' . (90).

Αὐτός πού κατοικεῖ κάτ' ἀπὸ τὴ βοήθεια τοῦ

τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ ἀνλισθήσεται. Ἐρεῖ τῷ Κυρίῳ· Ἀντιλήπτῳ μου εἶ, καὶ καταφυγή μου ὁ Θεός μου, καὶ ἐλπὶς ἐπ' αὐτόν. Ὅτι αὐτὸς ῥύσεται σε ἐκ παγίδος θηρευτῶν, καὶ ἀπὸ λόγου ταραχώδους. Ἐν τοῖς μεταφρένοις αὐτοῦ ἐπισκιάσει σοι καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς· ὄπλῳ κυκλώσει σε ἡ ἀλήθεια αὐτοῦ. Οὐ φοβηθήσῃ ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, ἀπὸ βέλους πετομένου ἡμέρας, ἀπὸ πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, ἀπὸ συμπτώματος καὶ δαιμονίου μεσημβρινοῦ. Πεσεῖται ἐκ τοῦ κλίτους σου χιλιάς καὶ μυριάς ἐκ δεξιῶν σου, πρὸς σέ δὲ οὐκ ἐγγιεῖ. Πλὴν τοῖς ὀφθαλμοῖς σου κατανοήσεις καὶ ἀνταπόδοσιν ἁμαρτῶν ὄψει. Ὅτι σὺ Κύριε ἡ ἐλπίς μου· τὸν Ὑψίστον ἔθου καταφυγήν σου. Οὐ προσελεύσεται πρὸς σέ κακὰ καὶ μᾶστιξ οὐκ ἐγγιεῖ τῷ σκηνώματί σου. Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ τοῦ διαφυλάξαι σε ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς σου. Ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε μὴ ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Ἐπὶ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκον ἐπιβήσῃ, καὶ καταπατήσεις λέοντα καὶ δράκοντα. Ὅτι ἐπ' ἐμέ ἤλπισεν καὶ ῥύσομαι αὐτόν· σκεπάσῃ αὐτόν ὅτι ἔγνῃ τὸ ὄνομά μου. Κεκραῖεται πρὸς με, καὶ ἐπακούσομαι αὐτοῦ· μετ' αὐτοῦ εἶμι ἐν θλίψει, ἐξελοῦμαι αὐτόν καὶ δοξάσῃ αὐτόν. Μακρότητα ἡμερῶν ἐμπλήσῃ αὐτόν, καὶ δεῖξῃ αὐτῷ τὸ σῶτήριόν μου.

Ὑψίστου, θά ἀναπαύεται κάτῃ ἀπὸ τῆ σκέπη τοῦ Θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Θά λέγει στὸν Κύριο· Εἶσαι βοηθός μου καὶ καταφύγιό μου· (Αὐτὸς εἶναι) ὁ Θεός μου, καὶ θά ἐλπίζῃ σ' αὐτόν· Διότι αὐτὸς θά σέ γλυτώσει ἀπὸ τὴν παγίδα τῶν κυνηγῶν, καὶ ἀπὸ κάθε λόγο πού φέρνει ταραχή. Μέ τὰ νῶτα του θά σέ σκεπάζει καὶ θά ἐλπίζεις στὴν προστασία τῶν φτερῶν του· Ὡς ἀσπίδα θά σέ περικυκλώσει ἡ ἀλήθειά του. Δέ θά φοβηθεῖς ἀπὸ φόβο νυχτερινό, ἀπὸ βέλος πού πετᾷ τὴν ἡμέρα, ἀπὸ κάθε πρᾶγμα πού περπατᾷ μέσα στὸ σκοτάδι, ἀπὸ κάθε συναπάντημα καὶ δαιμόνιο, πού ἐνεργεῖ κατὰ τὸ μεσημέρι. Θά πέφτουν (νεκροί) χίλιοι ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου καὶ δέκα χιλιάδες ἀπὸ τὰ δεξιά σου, ἐσένα ὅμως δέ θά σέ πλησιάσει (τὸ κακό). Ἀντίθετα, ἐσύ θά ἔχεις ἀνοιχτά τὰ μάτια σου, καὶ θά βλέπεις, πῶς τιμῶ ροῦνται οἱ ἁμαρτῶλοί. (Θά λές)· Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἡ ἐλπίδα μου. (Καὶ ἡ ἀπάντησις)· Τὸν Ὑψιστο ἔβαλες καταφύγιό σου. Δέ θά σέ πλησιάσουν ποτέ κακὰ, καὶ καμμιά μᾶστιγα ἀσθένειας δέ θά πλησιάσει στὴν κατοικία σου. Διότι θά δώσει ἐντολή στοὺς Ἀγγέλους του, νά σέ διαφυλάξουν σέ ὅλους τοὺς δρόμους (τῆς ζῆς) σου· Θά σέ σηκώσουν στὰ χέρια, γιὰ νά μὴ σκοντάψῃ τὸ πόδι σου σέ καμμιά πέτρα. Θά πατήσεις ἐπάνῃ σέ ἀσπίδα καὶ βασιλίσκο (δηλητηριώδη φίδια) καὶ δέν θά πάθεις τίποτε, καὶ θά καταπατήσεις λιοντάρια καὶ δράκοντες. Ἐπειδὴ ὁ δοῦλος μου αὐτὸς στήριξε τὴν ἐλπίδα του σ' ἐμένα, (λέγει ὁ Θεός), θά τὸν γλυτώσῃ (ἀπὸ κάθε κίνδυνο)· Θά τὸν σκεπάσῃ προστατευτικά, γιὰτί ἀναγνῶ ρίζει τὸ ὄνομά μου. Θά κράζει πρὸς ἐμένα καὶ θά τὸν ἀκούῃ, θά εἶμαι

Δόξα ...

Ἀπεγράφετο ποτέ... Ὡρα Α'. (Σελ. 465).

Καί νῦν...

Ὅτι οὐκ ἔχομεν παρησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἁμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἰσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότου. Μὴ παρίδῃς ἁμαρτῶν ἰκεσίας ἢ πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστί, καὶ σώζειν δυνάμενος, ὁ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Τροπάρια.

Δεῦτε πιστοὶ ἐπαρθῶμεν ἐνθέος, καὶ κατιδῶμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν, ἐν Βηθλεὲμ πρὸς ἡμᾶς ἐμφανῶς· καὶ νοῦν καθαρθέντες, τῷ βίῳ προσενέγκομεν, ἀρετάς ἀντὶ μύρου, προευτρεπίζοντες πιστῶς, τῶν Γενεθλίῶν τὰς εἰσόδους, ἐπὶ τῶν ψυχικῶν θησαυρισμάτων, κρᾶζοντες· Ἐν ὑψίστοις δόξα, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι, δι' οὗ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ἐπεφάνη, τὸν Ἀδὰμ ἐκλυτρώσασθαι, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς ὡς Φιλάνθρωπος.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμᾶν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἄκουε οὐρανέ, καὶ ἐνὸς τίζου ἢ γῆ· σαλευθήτω τὰ θεμέλια, ἐπιλαβέτω τρόμος τὰ καταχθόνια· ὅτι

μαζί του σέ κάθε θλίψη· Θά τόν βγάλῃ ἀπὸ τίς δοκιμασίες καὶ θά τόν δοξάσῃ. Θά χαρίσῃ σ' αὐτόν μακροήμερευση, καὶ θά τοῦ δείχνῃ τῆ σῃ τηρία μου.

Δόξα ...

Ἀπεγράφετο ποτέ... Ὡρα Α'. (Σελ. 465).

Καί νῦν...

Ἐπειδὴ δὲν ἔχομε παρησία (θάρος) ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν μας ἁμαρτημάτων, ἐσύ παρακάλεσε αὐτόν πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα, Θεοτόκε Παρθένε· Γιατί ἔχει πολὺ μεγάλη δύναμη ἢ προσευχή τῆς Μητέρας, γιὰ νὰ ἐξευμενίσει τὸν Κύριο. Μὴ παραβλέψεις, Πάνσεμνη, τίς ἰκεσίες ἡμῶν τῶν ἁμαρτῶν, διότι εἶναι ἐλεήμων καὶ μπορεῖ νὰ μᾶς σώζει, αὐτός πού καταδέχθηκε νὰ πάθει γιὰ μᾶς.

Τροπάρια.

Ἐλᾶτε, πιστοί, ἅς ὑψῶθοῦμε μέθρα ἐμπνευση, καὶ ἅς δοῦμε τῇ θεϊκῇ συγκατάβαση, πού ἔγινε ὀλοφάνερα γιὰ μᾶς στή Βηθλεὲμ· Καὶ ἀφοῦ καθαρισθοῦμε ὡς πρὸς τὸν νοῦ, νὰ προσφέρουμε μέ τῆ ζῆμας ἀρετές ἀντὶ τοῦ μύρου, προετοιμάζοντας μέ πίστη τὸν ἐρχομό τοῦ Χριστοῦ στίς καρδιές μας κρᾶζοντας· Δόξα στὸν Ὑψιστο Τριαδικό Θεό, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐκδηλώθηκε στούς ἀνθρώπους ἢ εὐαρέσκειά του, γιὰ νὰ λυτρώσει τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν ἀρχαία κατάρρα ὡς φιλάνθρωπος. (Δίς).

Στίχοι: Ὁ Θεὸς θά ἔλθει ἀπὸ τῆ Θαμᾶν, καὶ ὁ ἅγιος ἀπὸ σκιερό δασὸ μένο ὄρος.

Ἄκουε, οὐρανέ, καὶ στήσε τό αὐτί σου (πρόσεξε) ἢ γῆ· Ἄς σαλευθοῦν τὰ θεμέλια (τῆς γῆς), ἅς κυριεύσει τρόμος

ὁ Θεός τε καὶ Κτίστης, σαρκὸς εἰσέδου πλάσιν· καὶ ὁ κραταιᾶ κτίσας χειρὶ τὴν κτίσιν, σπλάγχχνον ὀραῖται πλάσματος. Ὡ βάθος πλούτου, καὶ σοφίας καὶ γνώσεος Θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ.

Στίχ. Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοὴν σου καὶ ἐφοβήθην, Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην. (Τό αὐτό).

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατὶδόμεν, θαῦμα πᾶσαν ἔννοιαν, ἐκπλήττον καὶ συνέχον καὶ εὐσεβῶς προσκυνῶντες, πίστει ἀνυμνήσομεν. Σήμερον πρὸς Βηθλεέμ, ἐγκυμονοῦσα Κόρη παραγίνεται, τοῦ γεννῆσαι τὸν Κύριον· χοροὶ δέ, Ἀγγέλον προτρέχουσι. Καὶ ταῦτα βλέποντες ἐβόα, Ἰσὴφ ὁ Μνήστορ· Τὶ τὸ ἐν σοὶ ξένον μυστήριον Παρθένε; καὶ πῶς μέλλεις λοχεῦσαι, ἢ ἀπειροζυγος Δάμαλις;

Προκείμενον.

Ἐκ γαστροῦ πρὸ Ἐσφόρου ἐγέννησά σε.

Στίχ. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Κάθου ἐκ δεξιῶν μου.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐου:

τὰ καταχθόνια (αὐτὰ ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὴ γῆ)· Διότι ὁ Θεός καὶ Κτίστης ἔχει εἰσχωρήσει στὴν πλάση τῆς σάρκα (πῆρε ἀνθρώπινο σῶμα)· Καὶ αὐτὸς ποὺ μέ πανίσχυρο χεῖρι ἔκτισε τὴν κτίση, ἐμφανίζεται ὡς σπλάγχχνον τοῦ πλάσματος. Ὡ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεος Θεοῦ! Πόσο ἀνεξερεύνητα εἶναι τὰ κρίματά του (οἱ βουλές του), καὶ ἀνεξιχνίαστες (ἄγνωστες) οἱ ἐνέργειές του!

Στίχ. Κύριε, ἄκουσα τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα, Κύριε, μελέτησα τὰ ἔργα σου καὶ ἔμεινα ἐκστατικός (τὰ ἔχασα). (Τό ἴδιο).

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίο.

Ἐλάτε, χριστιανικοὶ λαοί, νὰ δοῦμε τό θαῦμα, ποὺ ἐκπλήττει καὶ συνέχει (κρατᾶ σέ ἀπορία) κάθε διάνοια· καὶ προσκυνώντας το μέ εὐσέβεια ἄς τό ἀνυμνήσουμε μέ πίστη· Σήμερα ἔρχεται στή Βηθλεέμ ἐγκυος Κόρη, γιὰ νὰ γεννήσει τὸν Κύριο· Καὶ προπορεύονται χοροὶ (πλήθη) Ἀγγέλον· Καὶ βλέποντας αὐτὰ φώναξε ὁ Ἰσὴφ ὁ Μνήστορ (ὁ μνηστήρας τῆς Παναγίας)· Τί εἶναι τό παράξενο αὐτό μυστήριο σ' ἐσένα, Παρθένε; καὶ πῶς θὰ γίνεις μητέρα μικροῦ παιδιοῦ (λεχώνα) ἢ Δάμαλις (ἢ νεαρή ἀγελάδα), ποὺ δέν ἔχεις πείρα τοῦ ζυγοῦ τοῦ γάμου;

Προκείμενο.

Ἀπὸ τὴν οὐσία μου σέ γέννησα πρὶν ἀπὸ τὸν Ἐσφόρο.

Στίχ. Εἶπε ὁ Κύριος ὁ Θεός Πατέρας, στὸν Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστό· Κάθισε στὰ δεξιά μου.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα:

(Ζ'.10-15, Η'. 14, 8-10).

Προσέθετο Κύριος λαλήσαι τῷ Ἀχαζ λέγον· Αἴτησαι σεαυτῷ σημεῖον παρὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου εἰς βάθος ἢ εἰς ὕψος. Καὶ εἶπεν Ἀχαζ· Οὐ μὴ αἰτήσω· οὐδ' οὐ μὴ πειράσω· Κύριον· Καὶ εἶπεν (Ἡσαΐας)· Ἀκούσατε δὴ οἶκος Δαυΐδ· μὴ μικρὸν ὑμῖν ἀγῶνα παρέχειν ἀνθρώποις; καὶ πῶς Κυρίῳ παρέχετε ἀγῶνα; Διὰ τοῦτο δώσει Κύριος αὐτὸς ἡμῖν σημεῖον. Ἴδου ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. Βούτυρον καὶ μέλι φάγεται πρὶν ἢ γνῶναι αὐτὸν ἢ προελεσθαι πονηρὰ, ἐκλέξεται τὸ ἀγαθόν. Διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἀπειθεῖ πονηρία τοῦ ἐκλέξασθαι τὸ ἀγαθόν. Καὶ εἶπεν Κύριος πρὸς με· Λάβε σεαυτῷ τόμον καινόν μέγαν, καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι ἀνθρώπου. Τοῦ ὀξέος προνομήν ποιῆσαι σκύλον. Πάρεστι γὰρ· Καὶ μάρτυράς μοι ποιήσον πιστοὺς ἀνθρώπους, τὸν Οὐρίαν τὸν ἱερέα, καὶ Ζαχαρίαν υἱὸν Βαραχίου· Καὶ προσῆλθον πρὸς τὴν προφητιν καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβε, καὶ ἔτεκεν υἱόν· καὶ εἶπέ μοι Κύριος· Κάλεσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ταχέος σκύλευσον, ὀξέος προνόμευσον. Διότι πρὶν ἢ γνῶναι τὸ παιδίον καλεῖν πατέρα ἢ μητέρα λήψεται δύναμιν Δαμασκοῦ καὶ τὰ σκύλα Σαμαρείας ἔναντι Βασιλέος Ἀσσυρίῳ. Μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός. Γνώτε Ἔθνη καὶ ἠττάσθε· ἐπακούσατε ἔσχατου τῆς γῆς· ἰσχυρότερες ἠττάσθε. Ἐὰν γὰρ πάλιν ἰσχύσητε

(Ζ'.10-15, Η'. 14,8-10).

Πρόσθεσε ὁ Κύριος στὰ λεγόμενα πρὸς τὸν Ἀχαζ τὰ ἐξῆς; Ζήτησε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ σου σημεῖο (θαῦμα) ἀπὸ τὸν Κύριο τὸν Θεό σου στὰ βάθη τῆς γῆς ἢ στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ εἶπε ὁ Ἀχαζ· Δέ θά ζητήσω (θαῦμα) οὔτε θά βάλω σέ πειρασμό τὸν Κύριο. Καὶ εἶπε ὁ Ἡσαΐας· Ἀκούστε λοιπόν, ἀπόγονοι τοῦ Δαυΐδ· Μήπως εἶναι γιὰ σᾶς μικρό, τὸ νὰ στενοχορεῖτε ἀνθρώπους; καὶ πῶς στενοχορεῖτε τὸν Κύριο; Γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος θά σᾶς δώσει σημεῖο. Νά, ἡ Παρθένος θά μείνει ἐγκυος, καὶ θά γεννήσει, Υἱό καὶ θά τὸν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ (ὁ Θεός εἶναι μαζί μας). Θά τρώγει βούτυρο καὶ μέλι (σημεῖο ἀφθονίας). Πρὶν νὰ ἔχει τὴν ἀνθρώπινη ὠριμότητα, νὰ ξεχωρίζει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, ἀντὶ νὰ διαλέξει τὰ πονηρὰ, θά διαλέξει τὸ ἀγαθόν. Διότι πρὶν νὰ γνῶρίσει τὸ παιδί τὸ καλὸ ἢ τὸ κακὸ, δείχνει ἀπειθεία στὴν πονηρία, γιὰ νὰ διαλέξει τὸ ἀγαθόν· Καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος (λέγει ὁ Ἡσαΐας)· Πάρε μαζί σου ἕναν πίνακα καινούριο καὶ μεγάλο καὶ γράψε σ' αὐτὸν μέ γραφή κατανοητὴ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τὰ ἐξῆς: «Γι' αὐτὸν πού θά κάνει γρήγορα διανομὴ λαφύρων» (θά σᾶς λαφυραγογήσει)· Καὶ ὁ καιρὸς αὐτὸς εἶναι παρὼν (εἶναι κοντά)· Καὶ βάλε μου μάρτυρες ἀνθρώπους ἀξιόπιστους, τὸν Οὐρία τὸν ἱερέα καὶ τὸ Ζαχαρία τὸ γιό τοῦ Βαραχία· Καὶ ἦλθα σέ σχέση μέ τὴ σύζυγο, καὶ συνέλαβε, καὶ γέννησε υἱό· Καὶ μοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Δός του τὸ ὄνομα: «Γρήγορα λαφυραγόγησε, ὀλοκληροτικά λεηλάτησε»· Διότι πρὶν μάθει τὸ παιδί αὐτὸ νὰ λέγει πατέρα ἢ μητέρα, θά κυριεύσει τὴ δύναμη (τὸ στρατό) τῆς Δαμασκοῦ, καὶ θά

καὶ πάλιν ἠττηθήσεσθε. Καὶ ἦν ἂν βουλήν
βουλεύσησθε διασκεδάσει Κύριος· καὶ λόγον ὄν
ἐὰν λαλήσητε οὐ μὴ ἐμμεΐνη ἐν ὑμῖν ὅτι μεθ' ἡμῶν
ὁ Θεός.

Ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Α'. 10-Β'. 3).

Κατ' ἀρχάς σύ, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας,
καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ
ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς
ἱμάτιον παλαιῶθῃσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον
ἐλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγῃσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ,
καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι. Πρὸς τίνα δὲ τῶν
ἀγγέλων εἶρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως
ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν
σου; Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα εἰς
διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας
κληρονομεῖν σῶτηρίαν; Διὰ τοῦτο δεῖ
περισσότερο ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μὴ
ποτε παραρροῶμεν. Εἰ γὰρ ὁ δι' Ἀγγέλου
λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα
παραβάσις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον
μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα
τηλικαύτης ἀμελήσαντες σῶτηρίας; ἦτις, ἀρχὴν
λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν

πάρει τὰ λάφυρα τῆς Σαμαρείας μπροστά στον βασιλιά
τῶν Ασσυρίων. Ὁ Θεός εἶναι μαζί μας· Μάθετέ το ἔθνη
καὶ ὑποκύψτε· Ἀκοῦστε το μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς·
Ἔσεῖς πού ὑπερισχύσατε ὡς τώρα, θά νικηθεῖτε· Καὶ ἂν
ἀκόμη ξανά ὑπερισχύσετε, καὶ πάλι θά ἠττηθεῖτε· Καὶ
ὅποιαδήποτε ἀπόφαση καὶ ἂν πάρετε, θά τῆ ματαιώσῃ
ὁ Κύριος· Καὶ ὅποιον (ἀπειλητικό) λόγο κι ἂν πεῖτε, δέ
θά πραγματοποιηθεῖ γιὰ χάρη σας, διότι ὁ Θεός εἶναι
μαζί μας.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. ((Α'. 10-Β'. 3).

Κατ' ἀρχάς Ἐσύ Κύριε, θεμελίωσες τὴ γῆ, καὶ ἔργα
τῶν χειρῶν σου εἶναι οἱ οὐρανοί. Αὐτοὶ (κάποτε) θά
χαθοῦν, Ἐσύ ὁμῶς παραμένεις· Καὶ ὅλοι ὡς ἐπανοφοῖ
θά παλιώσουν, καὶ ὡς μανδύα θά τοὺς περιτυλίξεις καὶ
θά μεταβληθοῦν, Ἐσύ ὁμῶς παραμένεις ὁ ἴδιος, καὶ τὰ
ἔτη σου θά εἶναι αἰώνια· Καὶ σέ ποιόν ἀπό τοὺς
Ἀγγέλους εἶπε ποτέ (ὁ Θεός)· Κάθισε στὰ δεξιά μου, ἕως
ὅτου θά βάλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποστήριγμα στὰ πόδια
σου; Δέν εἶναι ὅλοι τους ὑπηρετικά πνεύματα, πού
ἀποστέλλονται νά ὑπηρετήσουν, αὐτούς πού πρόκειται
νά κληρονομήσουν τὴ σῶτηρία; Γι' αὐτὸ πρέπει ἐμεῖς νά
προσέχουμε περισσότερο σέ ὅσα ἀκούσαμε, μήπως κά-
ποτε παρασυρθοῦμε. Διότι, ἐάν ὁ λόγος πού κηρύχθηκε
ἀπὸ Ἀγγέλους ἀποδείχθηκε βέβαιος, καὶ κάθε παρά-
βαση καὶ παρακοὴ πῆρε δίκαιη ἀνταπόδοση, πῶς θά
ξεφύγουμε ἐμεῖς, ἂν δείξουμε ἀμέλεια γιὰ μιά τόσο με-
γάλη σῶτηρία; Ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἄρχισε νά κηρύττεται
ἀπὸ τὸν Κύριο, βεβαιώθηκε μετὰ σ' ἐμᾶς ἀπὸ ἐκείνους

ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη.

Εὐαγγέλιον.

Κατά Ματθαῖον. (Β'. 2-12).

Τοῦ Ἰησοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως Ἰδοῦ, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα, λέγοντες· Ποῦ ἐστὶν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Εἶδομεν γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀστέρα ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἦλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῷ. Ἀκούσας δὲ Ἡρώδης ὁ Βασιλεὺς ἐταράχθη, καὶ πᾶσα Ἱεροσόλυμα μετ' αὐτοῦ. Καὶ συναγαγὼν πάντας τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, ἐπυνθάνετο παρ' αὐτῶν ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· οὕτως γὰρ γέγραπται διὰ τοῦ προφήτου. Καὶ σύ, Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ. Τότε Ἡρώδης, λάθρα καλέσας τοὺς μάγους, ἠκρίβωσε παρ' αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεὲμ εἶπε· Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου, ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατέ μοι, ὅπως καὶ ἐγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ. Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ Βασιλέως ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοῦ, ὁ ἀστήρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτούς, ἕως ἐλθὼν ἔστη ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον. Ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα. Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς

πού τὴν ἄκουσαν.

Εὐαγγέλιο.

Κατά Ματθαῖον. (Β'. 2-12).

Ὄταν γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας κατὰ τὰ χρόνια τοῦ Βασιλιᾶ Ἡρώδη, νά, Μάγοι ἀπὸ τὴν ἀνατολή ἔφθασαν στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἔλεγαν· Ποῦ εἶναι ὁ νεογέννητος βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων; Διότι εἶδαμε τὸ ἀστέρι του, νά ἀνατέλλει στὴν ἀνατολή καὶ ἦλθαμε νά τὸν προσκυνήσουμε. Μόλις τὸ ἄκουσε ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλιάς ταράχθηκε καὶ ὀλόκληρη ἡ Ἱερουσαλήμ μαζί του, καὶ ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, ζητοῦσε νά μάθει ἀπ' αὐτούς, ποῦ θά γεννηθεῖ ὁ Χριστός· Κι ἐκεῖνοι ἀπάντησαν· Στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας· Διότι ἔτσι ἔγραψε ὁ Προφήτης· « Καὶ σύ Βηθλεὲμ, χώρα τῆς Ἰουδαίας, δέν εἶσαι καθόλου ἀσήμαντη μετὰ τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Ἰουδαίας· Διότι ἀπὸ σένα θά προέλθει ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος θά κυβερνήσει τὸ λαὸ μου τὸν Ἰσραήλ». Τότε ὁ Ἡρώδης, ἀφοῦ κάλεσε κρυφά τοὺς Μάγους, ζήτησε νά ἐξακριβώσει ἀπ' αὐτούς, ἀπὸ πότε ἄρχισε νά φαίνεται τὸ ἀστέρι, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔστειλε στὴ Βηθλεὲμ εἶπε· Πηγαίνετε καὶ ψάξτε καλά γιὰ τὸ παιδί· Καὶ ὅταν τὸ βρεῖτε, εἰδοποιήστε με, γιὰ νά ἔλθω κι ἐγὼ νά τὸ προσκυνήσω. Κι ἐκεῖνοι ἀφοῦ ἄκουσαν τὸν βασιλιᾶ πῆγαν· Καὶ νά, τὸ ἀστέρι ποῦ εἶδαν στὴν ἀνατολή, ἐφανίσθηκε καὶ προπορευόταν μπροστά ἀπ' αὐτούς, ἕως ὅτου ἦλθε καὶ στάθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸν τόπο, ὅπου ἦταν τὸ παιδί· Καὶ μόλις εἶδαν τὸ ἀστέρι, χάρηκαν μέ ὑπερβολικά μεγάλη χαρὰ, καὶ ἀφοῦ μπῆκαν

μητρὸς αὐτοῦ, καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῶ, καὶ ἀνοιξαν τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν προσήνεγκαν αὐτῶ δῶρα, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν. Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοὶ σου, Κύριε, ὅτι ἐπτὼ χεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν, ὁ Θεός, ὁ Σὼ τῆρ ἡμῶν, ἕνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου. Κύριε, ῥῦσαι ἡμᾶς, καὶ ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιο: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).

Ἡ Παρθένος σήμερον. (Σελ. 470).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.).κ.λ.π. (Σελ. 470-471

Εὐχή.

Θεέ, καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων καὶ πάσης κτίσεως Δημιουργέ, ὁ διὰ σπλάγχνα ἀνεϊκάστου ἐλέους σου τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σὸ τηρία τοῦ γένους ἡμῶν, καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ τὸ χειρόγραφον τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν διαρρήξας, καὶ θριαμβεύσας ἐν αὐτῶ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκότους. Αὐτὸς Δέσποτα φιλάνθρωπε, πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας, καὶ ἱκετηρίους ἐντεύξεις· καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς ὀλεθρίου καὶ σκοτεινοῦ παραπτώματος, καὶ πάντων τῶν κακῶσαι ἡμᾶς ζητούντων ὀρατῶν καὶ ἀορατῶν

στό σπίτι (ὅπου ἐγκαταστάθηκε ἡ Ἁγία Οἰκογένεια), βρῆκαν τὸ παιδί μαζί μέ τή Μαρία τή Μητέρα του, καὶ ἔπασαν καὶ τὸ προσκύνησαν, καὶ ἀφοῦ ἀνοιξαν τοὺς θησαυροὺς τους, τοῦ πρόσφεραν δῶρα, χρυσάφι καὶ λίβανι καὶ σμύρνα· Καὶ ἀφοῦ πῆραν μήνυμα ἀπὸ τὸν Θεὸ στό ὄνειρό τους, νά μήν ἐπιστρέψουν στόν Ἡρώδη, ἔφυγαν γιά τή χώρα τους ἀπὸ ἄλλο δρόμο.

Κύριε, ἄς μᾶς προλάβει γρήγορα ἡ εὐσπλαχνία σου, γιάτί πτω χεύσαμε πνευματικά πάρα πολύ· Βοήθησέ μας, Θεέ Σὼ τήρα μας, γιά νά δοξασθεῖ τὸ ὄνομά σου· Κύριε, λύτρωσέ μας καὶ συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες μας, γιά χάρη τοῦ ὀνόματός σου.

Τρισάγιο: (Συλλειτουργικό. Σελ. 15-16).

Παρθένος σήμερον. Α'. ὦρα. (Σελ. 70).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.).κ.λ.π. (Σελ. 470-471).

Εὐχή.

Θεέ καὶ Κύριε τῶν Δυνάμεων, καὶ Δημιουργέ ὅλης τῆς κτίσεως, Ἐσὺ πού ἀπὸ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ ἀνυπολογίστου ἐλέους σου, ἔστειλες τὸ Μονογενῆ σου Υἱό, τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, γιά τὴ σὸ τηρία τοῦ γένους μας, καὶ μέ τὸν Τίμιο Σταυρό του ἔσχισες τὸ γραμμάτιο τῶν ἁμαρτιῶν μας, καὶ ἐξευτέλισες θριαμβευτικά τίς ἀρχές καὶ ξουσίες τοῦ σκότους· Ἐσὺ ὁ ἴδιος, Κύριε, δέξου τίς εὐχαριστήριες αὐτές καὶ ἱκετευτικές προσευχές ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ γλύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε σκοτεινὸ καὶ ὀλέθριο σφάλμα, καὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀορατοὺς ἐχθροὺς μας, πού ζητοῦν νά μᾶς κάνουν κακό. Κάρφωσέ (ἀκίνητοποίησε) μέ τὸ δικό σου φόβο τίς σαρκικές μας ἐπιθυμίες, καὶ μήν ἀφήνεις

ἐχθρῶν. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ μὴ ἐκκλίνῃς τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους, ἢ εἰς λογισμοὺς πονηρίας· ἀλλὰ τῷ πόθῳ σου τρώσον ἡμῶν τὰς ψυχάς. Ἵνα διὰ παντὸς πρὸς σὲ ἀτενίζοντες, καὶ τῷ παρὰ σοῦ φῶς τι ὀδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἴδιον κατοπτεύοντες φῶς, ἀκατάπαυστόν σοι τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, τῷ ἀνάρχῳ Πατρί, σὺν τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζῶσσι σου Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ Θ'. (Ἐνάτη).

Προκαταρκτικά. Α'. ὥρα. (Σελ. 461).

ΨΑΛΜΟΣ ΡΘ'. (109).

Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ράβδον δυνάμεώς ἐξαποστελεῖ σοι Κύριος ἐκ Σιών καὶ κατακυρίευσεν ἐν μέσῳ τῶν ἐχθρῶν σου. Μετὰ σοῦ ἡ ἀρχὴ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δυνάμεώς σου ἐν ταῖς λαμπρότησιν τῶν ἁγίων σου. Ἐκ γαστρὸς πρὸ Ἐσφόρου ἐγέννησά σε. Ὡμοσε Κύριος καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Κύριος ἐκ δεξιῶν σου συνέθλασεν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς αὐτοῦ Βασιλεῖς. Κρινεῖ ἐν τοῖς ἔθνεσιν, πληρώσει πτώματα, συνθλάσει κεφαλὰς ἐπὶ γῆς πολλῶν. Ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει

νά παρεκτραποῦν οἱ καρδιές μας σὲ λόγους ἢ σὲ λογισμοὺς πονηρίας· Ἀλλὰ μὲ τὸ δικό σου πόθο τραυμάτισε (καὶ αἰχμαλώτισε) τίς ψυχές μας. Ὡστε ἀτενίζοντας γιὰ πάντα σ' ἐσένα, καὶ ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸ δικό σου φῶς, βλέποντας μὲ προσοχὴ ἐσένα τὸ ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο) καὶ αἰώνιο φῶς, νὰ ἀναπέμπουμε τὴν ἀκατάπαυστη δοξολογία καὶ εὐχαριστία σ' ἐσένα τὸν Ἄναρχο Πατέρα, μαζί μὲ τὸν Μονογενῆ σου Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζῶσσι σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ Θ'. (Ἐνάτη).

Προκαταρκτικά. Α'. ὥρα. (Σελ. 461).

ΨΑΛΜΟΣ ΡΘ'. (109).

Εἶπε ὁ Κύριος (Θεὸς Πατέρας) στὸν Κύριό μου (τὸν Μεσσία Χριστό). Κάθισε στὰ δεξιά μου, ἕως ὅτου βάλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποστήριγμα γιὰ τὰ πόδια σου. Ράβδο (ἐξουσία) δυνατὴ, (Μεσσία), θά σοῦ στείλει ὁ Κύριος ἀπὸ τὴ Σιών, γι' αὐτὸ γίνε κυρίαρχος ἀνάμεσα στοὺς ἐχθρούς σου. Μαζί σου θά εἶναι ἡ ἐξουσία, κατὰ τὴν ἡμέρα πού θά φανεῖ ἡ δύναμή σου μέσα στό λαμπρὸ περιβάλλον τῶν ἁγίων σου. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν οὐσία μου σ' ἐγέννησα πρὶν ἀπὸ τὸν Ἐσφόρο, (λέγει ὁ Θεός). Ὁ Κύριος ὀρκίσθηκε καὶ δέν θά ἀλλάξει γνώμη· Ἐσύ (Μεσσία) εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς σύμφω να μὲ τὴν τάξη τοῦ Μελχισεδέκ. Ὁ Κύριος εὐρισκόμενος στὰ δεξιά σου θά συντρίψει βασιλεῖς κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ὀργῆς του. Θά

κεφαλήν.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ'. (110).

Ἐξομολογήσομαί σοι Κύριε ἐν ὅλη καρδιά μου, ἐν βουλή εὐθέῃ καὶ συναγωγῇ. Μεγάλα τὰ ἔργα Κυρίου ἐξεζητημένα εἰς πάντα τὰ θελήματα αὐτοῦ. Ἐξομολόγησις καὶ μεγαλοπρέπεια τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Μνεῖαν ἐποιήσατο τῶν θαυμασίων αὐτοῦ· ἐλεήμων καὶ οἰκτίρμων ὁ Κύριος· τροφήν ἔδωκε τοῖς φοβουμένοις αὐτὸν. Μνησθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκης αὐτοῦ· ἰσχὺν ἔργων αὐτοῦ ἀνήγγειλεν τῷ λαῷ αὐτοῦ τοῦ δοῦναι αὐτοῖς κληρονομίαν Ἐθνῶν· Ἔργα χειρῶν αὐτοῦ ἀλήθεια καὶ κρίσις. Πισταὶ πᾶσαι αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ ἑστηρικμέναι εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος πεπονημένοι ἐν ἀληθείᾳ καὶ εὐθύτητι. Λύτρωσιν ἀπέστειλεν τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐνετείλατο εἰς τὸν αἰῶνα διαθήκην αὐτοῦ· ἅγιον καὶ φοβερὸν τὸ ὄνομα αὐτοῦ· Ἀρχὴ Σοφίας φόβος Κυρίου· σύνεσις δὲ, ἀγαθὴ πᾶσι τοῖς ποιούσιν αὐτήν· ἡ αἴνεσις αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕ'. (85).

δικάσει καὶ θά καταδικάσει τὰ ἀσεβῆ ἔθνη, θά γεμίσει τὴ γῆ μέ πτώματα, θά συντριψίει τὰ κεφάλια πολλῶν (ἀρχόντων) στὴ γῆ. (Ὁ Μεσσίας) θά ἀναγκασθεῖ νά πιεῖ νερὸ ἀπὸ τυχαῖο χεῖμαρρο τοῦ δρόμου. Γί' αὐτὴ του (τὴν κακοπάθεια) θά σηκώσει ψηλά τὸ κεφάλι του (θά τὸν ἐξυψώσει ὁ Κύριος).

ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ'. (110).

Θά σέ δοξολογήσῃ, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου σέ στενό καὶ εὐρύτερο κύκλο δικαίων (ἀνθρώπων). Εἶναι μεγάλα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου, μελετημένα καὶ πραγματοποιημένα σύμφωνά μέ τὸ θέλημά του· Δημιουργεῖ διάθεση γιὰ ὕμνο τὸ μεγαλοπρεπές ἔργο του, καὶ ἡ δικαιοσύνη του μένει ἀναλλοίπη στὴν αἰωνιότητα. Ὁ Κύριος διέταξε νά διατηρεῖται ἡ μνήμη τῶν θαυμασίων ἔργων του. Εἶναι ἐλεήμων καὶ σπλαχνικὸς ὁ Κύριος· Ἔδωκε τροφή (τὸ Μάννα), σ' αὐτούς πού τὸν σέβονταν· Θά θυμᾶται πάντα τὴν ὑπόσχεση στόν λαό του. Ἐδειξε τὴ δύναμή του στό λαό του, καὶ ἔδωκε σ' αὐτούς τὰ ἔθνη (τῆς Παλαιστίνης) ὡς κληρονομία. Τὰ ἔργα του φανερώνουν ἀλήθεια καὶ δικαιοσύνη. Ὅλες οἱ ἐντολές του εἶναι ἀξιόπιστες στηρικμένες αἰώνια, καὶ πραγματοποιήθηκαν μέ ἀλήθεια καὶ εὐλικρίνεια. Ἔστειλε λύτρωσιν στό λαό του, ἔδωκε τὴ διαθήκη του γιὰ πάντα (τὸν αἰώνιο νόμο τοῦ Σινᾶ)· Τὸ ὄνομά του εἶναι ἅγιο καὶ φοβερό· Ἀρχὴ τῆς σοφίας εἶναι ὁ σεβασμὸς τοῦ Κυρίου· Ἡ σύνεση εἶναι ὠφέλιμη σέ ὅλους πού τὴν ἐφαρμόζουν· Ἡ δοξολογία τοῦ Κυρίου μένει στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων.

ΨΑΛΜΟΣ ΠΕ'. (85).

Κλῖνον Κύριε τὸ οὖς σου καὶ ἐπάκουσόν μου ὅτι πτῶχος καὶ πένης εἰμὶ ἐγώ. Φύλαξον τὴν ψυχὴν μου ὅτι ὁσιός εἰμι· σῶσον τὸν δούλον σου ὁ Θεός μου τὸν ἐλπίζοντα ἐπὶ σέ. Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κεκραύξομαι ὅλην τὴν ἡμέραν· εὐφρανὸν τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου ὅτι πρὸς σέ, Κύριε, ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ὅτι σὺ, Κύριε, χρηστός καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις σε. Ἐνώτισαι Κύριε τὴν προσευχήν μου καὶ πρόσχευε τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου ἐκέκραξα πρὸς σέ, ὅτι ἐπήκουσάς μου. Οὐκ ἔστιν ὁμοίός σοι ἐν θεοῖς, Κύριε, καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὰ ἔργα σου. Πάντα τὰ ἔθνη ὅσα ἐποίησας ἤξουσιν καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου, Κύριε, καὶ δοξάσουσι τὸ ὄνομά σου. Ὅτι μέγας εἶ σὺ καὶ ποιῶν θαυμάσια, σὺ εἶ Θεὸς ὁ μόνος. Ὁδήγησόν με, Κύριε, ἐν τῇ ὁδῷ σου καὶ πορεύσομαι ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· εὐφρανθήτω ἡ καρδιά μου τοῦ φοβεῖσθαι τὸ ὄνομά σου. Ἐξομολογήσομαί σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν ὅλη καρδιά μου καὶ δοξάσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα. Ὅτι τὸ ἔλεός σου μέγα ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐρρυσὸν τὴν ψυχὴν μου ἐξ ἄδου κατὰ τάτου. Ὁ Θεός, παράνομοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμὲ καὶ συναγωγῆ αἰῶν ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου καὶ οὐ προέθεντό σε ἐνώπιον αὐτῶν. Καὶ σὺ, Κύριε, ὁ Θεός μου, οἰκτίρησον καὶ ἐλέησον, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος καὶ ἀληθινός. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με· δὸς τὸ κράτος σου τῷ παιδί σου καὶ

Στρέψε, Κύριε, τὸ αὐτί σου καὶ ἐπάκουσέ με, διότι ἐγώ εἶμαι φτῶχος καὶ ἄθλιος κοινῶς νικᾶ. Προφύλαξε τὴν ψυχὴν μου, γιατί ἐγώ εἶμαι ἀφοσιωμένος σ' ἐσένα· Σῶσε, Θεέ μου, τὸν δούλο σου, πού λπίζει σ' ἐσένα. Ἐλέησέ με, Κύριε, γιατί σ' ἐσένα κρᾶζω ὅλη τὴν ἡμέρα· Γέμισε μέ χαρὰ τὴν ψυχὴν τοῦ δούλου σου, γιατί σ' ἐσένα ὕψωσα τὴν ψυχὴν μου. Γιατί Ἐσύ, Κύριε, εἶσαι ἀγαθός καὶ ἐπιεικὴς καὶ πολυέλεος, σέ ὅλους πού σέ ἐπικαλοῦνται. Δέξου σ' αὐτιά σου, Κύριε, τὴν προσευχήν μου, καὶ δῶσε προσοχή στή φωνῇ τῆς παρακλήσεώς μου. Κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου ἐκράξα σ' ἐσένα, διότι (καὶ ἄλλοτε) μέ ἄκουσες. Δέν ὑπάρχει, Κύριε, ὁμοίος μ' ἐσένα μεταξύ τῶν νομιζομένων θεῶν, καὶ δέν ὑπάρχουν ἄλλα ἔργα ὅπως τὰ δικά σου. Ὅλα τὰ ἔθνη, ὅσα ἔκανες, θά ἔλθουν καὶ θά προσκυνήσουν μπροστά σου, Κύριε, καὶ θά δοξάσουν τὸ ὄνομά σου. Διότι ἐσύ εἶσαι μέγας καὶ πραγματοποιεῖς θαυμάσια (ἔργα), ἐσύ εἶσαι ὁ μόνος Θεός. Ὁδήγησέ με, Κύριε, στόν δρόμο (τοῦ θελήματός) σου καὶ θά πορεύομαι σύμφωνα μέ τὴν ἀλήθειά σου· Θά εὐφρανθῆ ἡ καρδιά μου, καθώς θά σέβεται τὸ ὄνομά σου· Θά σέ ὑμῶν, Κύριε, μέ ὅλη τὴν καρδιά μου, καὶ θά δοξάζω τὸ ὄνομά σου αἰώνια. Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι μεγάλο ἐπάνω μου, καὶ γλύτωσες τὴν ψυχὴν μου ἀπό τὸν βαθύτατο ἄδη. Θεέ μου, παράνομοι (ἄνθρωποι) ἐξεγέρθηκαν ἐναντίον μου, καὶ συμμορία ἰσχυρῶν (ἀνθρώπων) ἀπαίτησαν τὴν ψυχὴν μου (ζήτησαν νά ἀφαιρέσουν τὴ ζωὴ μου), καὶ δέν σέ ἔλαβαν καθόλου ὑπόψη τους. Κι Ἐσύ, Κύριε καὶ Θεέ μου, εἶσαι σπλαχνικός καὶ λεήμων, μεγαλόψυχος καὶ πολυέλεος

σῶσον τὸν υἱὸν τῆς παιδίσκης σου. Ποίησον μετ' ἐμοῦ σημεῖον εἰς ἀγαθὸν καὶ ἰδέτῃσαν οἱ μισοῦντές με καὶ αἰσχυνθήτῃσαν· ὅτι σὺ Κύριε ἐβοήθησάς μοι καὶ παρεκάλεσάς με.

Δόξα Πατρί.

«Ἀπεγράφετο ποτέ...».

Α'. ὦρα. (Σελ. 465).

Καὶ νῦν...

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὐς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· εἶξον τὴν φιλανθρωπίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον, Σὲ τῆρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Τροπάρια.

Ἐξεπλήττετο ὁ Ἡρώδης, ὀρώων τῶν Μάγῃων τὴν εὐσέβειαν, καὶ τῷ θυμῷ νικώμενος, τοῦ ἔτους ἠκριβολόγει τὸ διάστημα. Μητέρες ἠτεκνοῦντο, καὶ ἡ ἄστρος ἡλικία τῶν βρεφῶν, πικρῶς κατεθερίζετο· μαζοὶ ἐξηραίνοντο, καὶ πόροι γάλακτος συνεστέλλοντο. Μέγα ἦν τὸ δεινόν! διὸ εὐσεβῶς πιστοὶ συνελθόντες, προσκυνήσῃμεν τοῦ Χριστοῦ τὴν γέννησιν.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαμᾶν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

καὶ ἀληθινός. Κοίταξέ με μέ ἀγάπη καὶ ἐλέησέ με· Δῶσε τῇ δύναμή σου σ' ἐμένα τὸν δούλο σου, καὶ σῶσε τὸ γιό τῆς δούλης σου. Κάνε σ' ἐμένα θαῦμα γιὰ τὸ καλό μου, γιὰ νά τὸ δοῦν αὐτοὶ πού μέ μισοῦν καὶ νά ντροπιαστοῦν· Διότι Ἐσύ, Κύριε, μέ βοήθησες καὶ μέ παρηγόρησες.

Δόξα Πατρί.

«Ἀπεγράφετο ποτέ...».

Α'. ὦρα. (Σελ. 465).

Καὶ νῦν...

Ἐσύ πού γιὰ μᾶς γεννήθηκες ἀπὸ Παρθένο, καὶ ὑπέμεινες σταύρωσῃ, Ἀγαθέ, ἐσύ πού λαφυραγώγησες τὸν θάνατο μέ θάνατο, καὶ ἔδειξες τὴν ἀνάστασι ὡς Θεός, μὴ παραβλέψεις αὐτούς πού ἔπλασες μέ τὸ χέρι σου· Δεῖξε τῇ φιλανθρωπία σου, ἐλεῆμον, δέξου τῇ Θεοτόκο πού σέ γέννησε καὶ πρεσβεύει γιὰ μᾶς, καὶ σῶσε, Σὲ τῆρα μας, λαὸ ἀπελπισμένο (ἐμᾶς).

Τροπάρια.

Ἦμενε ἐκπληκτος ὁ Ἡρώδης βλέποντας τὴν εὐσέβειαν τῶν Μάγῃων· Καὶ νικημένος ἀπὸ τὸν θυμὸ προσπαθοῦσε νά ἐξακριβώσῃ τὸν χρόνο πού γεννήθηκε ὁ Χριστός. Μητέρες ἔχαναν τὰ παιδιά τους, καὶ ἡ νεαρή ἡλικία τῶν παιδιῶν θεριζόταν ὅπως μέ δραπάνι· Στήθη πού θήλαζαν, στέγνωσαν, καὶ ἔπαυαν νά βγάζουν γάλα. Ἦταν μεγάλο τὸ κακό· Γι' αὐτό, πιστοὶ, μέ εὐσέβεια συγκεντρωμένοι, ἄς προσκυνήσουμε τοῦ Χριστοῦ τῇ Γέννησι.

Στίχοι: Ὁ Θεὸς θά ἔλθῃ ἀπὸ τῇ Θαμᾶν, καὶ ὁ ἅγιος ἀπὸ ὄρους σκιερό, δασὸ μένο.

Ὅτε Ἰο σήφ, Παρθένε, λύπη ἐπιτρώσκετο, πρὸς Βηθλεέμ ἀπαίρῃ, ἐβόας πρὸς αὐτόν· Τί ὁρῶν με ἔγκυον, στυγνάζεις καὶ ταράσσεσαι, ἀγνοῶν ὅλῃς, τὸ ἐν ἐμοὶ φρικτὸν μυστήριον; Λοιπὸν ἀπόθου φόβον ἅπαντα, τὸ παράδοξον ἐννοῶν· Θεὸς κάτεισι γὰρ ἐπὶ γῆς δι' ἔλεον, ἐν ἐμῇ μήτρᾳ νῦν, καὶ σάρκα προσελάβετο· ὄνπερ τικτόμενον, ὄψει ὡς ηἰδόκησε· καὶ τῆς χαρᾶς πλησθεὶς, προσκυνήσεις ὡς Κτίστην σου, ὃν Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἀπαύστῃς, καὶ δοξάζουσι, σὺν Πατρὶ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Κύριε εἰσακήκοα τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην. (Τὸ αὐτό).

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σήμερον γεννᾶται ἐκ Παρθένου, ὁ δρακὶ τὴν πᾶσαν ἔχῃ κτίσιν (γ'). Ράκει καθάπερ βροτὸς σπαργανοῦται, ὁ τῆ οὐσία ἀναφῆς. Θεὸς ἐν φάτνῃ ἀνακλίνεται, ὁ στερεώσας τοὺς οὐρανοὺς πάλαι κατ' ἀρχάς. Ἐκ μαζῶν γάλα τρέφεται, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ Μάννα ὀμβρίσας τῷ Λαῷ. Μάγους προσκαλεῖται, ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Δῶρα τούτῃ αἶρει, ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὴν Γένναν Χριστέ (ἐκ γ'). Δεῖξον ἡμῖν καὶ τὰ θεῖά σου Θεοφάνεια.

Προκείμενον.

Μήτηρ Σιών ἐρεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος,

Ὅταν ὁ Ἰο σήφ, Παρθένε, ἦταν πληγῷ μένος ἀπὸ λύπη πορευόμενος πρὸς τὴ Βηθλεέμ, τότε τοῦ ἔλεγε· Γιατί βλέποντάς με ἔγκυο σκυθρῷ πάζεις (κατσουφιάζεις) καὶ ταράζεσαι ἀγνοώντας τὸ φρικτὸ μυστήριον, πού μου συμβαίνει; Λοιπὸν ἄφησε κατὰ μέρος κάθε φόβο καὶ κατανόησε τὸ παράδοξο γεγονός, γιατί ὁ Θεὸς κατεβαίνει τώρα στὴ γῆ ἀπὸ εὐσπλαχνία, καὶ πῆρε σῶμα. Αὐτόν θά δεῖς νά γεννιέται, ὅπως εὐαρεστήθηκε (θέλησε). Καὶ γεμάτος ἀπὸ χαρὰ θά προσκυνήσεις ὡς Κτίστη, αὐτόν πού οἱ Ἄγγελοι τὸν ὑμνοῦν ἀκατάπαυστα, καὶ πού τὸν δοξάζουν μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Στίχ. Κύριε, ἄκουσα τὴ φήμη σου καὶ φοβήθηκα. Κύριε, μελέτησα τὰ ἔργα σου καὶ ἔμεινα ἐκστατικός (τά ἔχασα). (Τὸ ἴδιο).

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σήμερα γεννᾶται ἀπὸ Παρθένου, αὐτὸς πού κατέχει στήν παλάμη του ὅλη τὴν κτίση (γ'). Σπαργανώνεται μέ ράκος (τεμάχιο ὑφάσματος) ὡς θνητός, αὐτὸς πού εἶναι ἀψηλάφητος ὡς πρὸς τὴν οὐσία του. Ὁ Θεὸς τοποθετεῖται (ξαπλώνεται) σὲ φάτνη, αὐτὸς πού στερέωσε τοὺς οὐρανοὺς παλαιά στήν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας. Τρέφεται μέ γάλα ἀπὸ στήθη, αὐτὸς πού στήν ἔρημο ἔβρεξε Μάννα γιὰ τὸ Λαό του. Μάγους προσκαλεῖ κοντά του ὁ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Δέχεται τὰ δῶρα τους ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμε τὴ γέννησή σου, Χριστέ (γ'). Δεῖξε σ' ἐμᾶς καὶ τὰ θεῖά σου Θεοφάνεια.

Προκείμενο.

Μητέρα Σιών θά τὴν ὀνομάσουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ

ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐου. (Θ' . 6-7).

Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μεγάλῃς βουλῆς Ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἀρχὸν εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος· ἐγὼ γὰρ ἄξῃ εἰρήνην ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας εἰρήνην καὶ ὑγείαν αὐτῶ. Μεγάλῃ ἡ ἀρχὴ αὐτοῦ καὶ τῆς εἰρήνης αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον· ἐπὶ τὸν θρόνον Δαυῖδ καὶ ἐπὶ τὴν Βασιλείαν αὐτοῦ κατορθῶσαι αὐτήν, καὶ ἀντιλαβέσθαι αὐτῆς ἐν κρίματι καὶ δικαιοσύνῃ, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ ζῆλος Κυρίου Σαβαώθ ποιήσει ταῦτα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους. (Β' . 11-18).

Ἀδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἁγιαμενοί, ἐξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγει· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσῃ σε. Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ' αὐτῶ. Καὶ πάλιν· Ἴδου ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός· Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδιὰ κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν· ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστι τὸν διάβολον· καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ

ἄνθρωποι (πολλοί) ἦλθαν σ' αὐτήν.

Τὰ θεμέλια πού ἔβαλε ὁ Κύριος, βρίσκονται στὰ ἅγια ὄρη (τῆς Σιών).

Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Θ' . 6-7).

Ἐνα παιδί γεννήθηκε γιὰ μᾶς, ἕνας Υἱός, καὶ μᾶς χαρίσθηκε· Ἡ ἐξουσία εἶναι ἐπάνῃ στὸν ὤμο του· Καὶ τὸ ὄνομά του εἶναι Ἀγγελιοφόρος μεγάλης ἀποφάσεως, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής ἀρχοντας τῆς εἰρήνης, πατέρα τοῦ μελλοντικοῦ αἰῶνα· (Ἐγὼ ὁ Θεός) θά φέρῃ εἰρήνη στους ἄρχοντες, θά φέρῃ εἰρήνη σ' αὐτό (τὸ Παιδί). Ἡ ἐξουσία του θά εἶναι μεγάλη, καὶ ἡ εἰρήνη πού θά φέρει, δέν θά ἔχει τέλος. Θά ἀνορθώσει τὸν θρόνο καὶ τὴ βασιλεία τοῦ Δαυῖδ, καὶ θά τὸ πραγματοποιήσει αὐτό μέ δίκαιη κρίση καὶ δικαιοσύνη ἀπὸ τώρα καὶ αἰῶνια. Ἡ μεγάλη ἀγάπη τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων θά τὰ κατορθώσει αὐτά.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἑβραίους (Β' . 11-18).

Ἀδελφοί, Ἐκεῖνος πού προσφέρει τὸν ἁγιασμό (ὁ Χριστός), καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι ἀγιάζονται, εἶναι ἀπὸ ἕναν Πατέρα, γι' αὐτὴ τὴν αἰτία δέν ντρέπεται, νὰ τοὺς ὀνομάζει ἀδελφοὺς λέγοντας· Θά διακηρύξῃ τὸ ὄνομά σου, (Θεέ), στους ἀδελφοὺς μου, μέσα στὴ σύναξη θά σέ ὑμνήσῃ· Καὶ πάλι (λέγει) ἐγὼ θά ἔχω πεποίθησιν σ' αὐτόν (τὸν Θεό)· Καὶ πάλι· Νά, (εἶμαι ἐδῶ) ἐγὼ καὶ τὰ παιδιὰ πού μοῦ ἔδωκε ὁ Θεός. Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ παιδιὰ εἶχαν σάρκα καὶ αἷμα (ἦταν ἄνθρωποι), καὶ ὁ ἴδιος παρόμοια συμμετέσχε σ' αὐτήν (τὴν ἀνθρώπινη φύση)· Γιὰ νὰ καταργήσῃ μέ τὸ θάνατό (του), αὐτόν πού εἶχε τὴν

θανάτου διὰ παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας. Οὐ γὰρ δήπου Ἀγγέλῳ ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραάμ ἐπιλαμβάνεται. Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὅμοιο θῆναι, ἵνα ἐλεήμῳ ν, γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἰλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθεὶς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον.

Κατά. Ματθαῖον. (Β'. 13-40).

Ἀναχῶρησάντῳ ν τῶν Μάγῳ ν, ἰδού, Ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰσῆφ, λέγῳ ν· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἶπῳ σοι μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον, τοῦ ἀπολέσαι αὐτό. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, ἵνα πληρῶθῃ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου. Τότε Ἡρώδης, ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγῳ ν, ἐθυμώθη λίαν, καὶ ἀποστείλας ἀνείλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὀρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατῳτέρῳ, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβῳ σε παρὰ τῶν μάγῳ ν. Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν διὰ

ἐξουσία τοῦ θανάτου, δηλαδή τὸν διάβολο· Καὶ νὰ ἀπαλλάξει αὐτούς, πού ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ θανάτου, σέ ὅλη τὴ ζῶ ἢ τοὺς αἰσθάνονταν τὴν ἐνοχὴ τῆς ὑποδουλώσεως στὸν θάνατο. Ἐπειδὴ βέβαια δὲν ἔρχεται νὰ βοηθήσει Ἀγγέλους, ἀλλὰ ἔρχεται νὰ βοηθήσει τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ· Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ ὅμοιο θεῖ μέ τοὺς ἀδελφούς σέ ὅλα, γιὰ νὰ γίνεῖ ἐλεήμῳ ν καὶ ἀξιόπιστος Ἀρχιερεὺς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐξιλεώσει τίς ἁμαρτίες τοῦ λαοῦ. Διότι, ἐπειδὴ ὑπέφερε ὁ ἴδιος μέ ὅσα δοκιμάσθηκε, μπορεῖ νὰ βοηθήσει αὐτούς πού περνοῦν δοκιμασίες.

Εὐαγγέλιο.

Κατά. Ματθαῖον. (Β'. 13-40).

Ὅταν ἀναχώρησαν οἱ Μάγοι, νὰ, Ἄγγελος Κυρίου ἐμφανίζεται σέ ὄνειρο στὸν Ἰσῆφ λέγοντας· Σῆκῳ, παράλαβε τὸ παιδί καὶ τὴν Μητέρα του καὶ φύγε στὴν Αἴγυπτο, καὶ μείνε ἐκεῖ μέχρι νὰ σοῦ πῶ· Διότι ὁ Ἡρώδης πρόκειται νὰ ἀναζητήσῃ τὸ παιδί, γιὰ νὰ τὸ θανατώσῃ. Κι ἐκεῖνος σηκώθηκε καὶ παρέλαβε τὸ παιδί καὶ τὴν Μητέρα του κατὰ τὴν νύχτα, καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ μέχρι τὸ θάνατο τοῦ Ἡρώδη, γιὰ νὰ ἐκπληρῶθῃ, αὐτὸ πού προφητεύθηκε ἀπὸ τὸν Κύριο μέ τὸν Προφήτη πού ἔλεγε· Ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο κάλεσα τὸν Υἱόν μου. Τότε ὁ Ἡρώδης βλέποντας ὅτι ἐξεπατήθηκε ἀπὸ τοὺς Μάγους, θυμῳσε πολὺ, καὶ ἀφοῦ ἔστειλε στρατιῶτες, σκότῳ σε ὅλα τὰ παιδιά πού ἦταν στὴ Βηθλεὲμ καὶ σέ ὅλα τὰ περιχώρα τῆς ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ κάτω, σύμφῳ να μέ τὸν χρόνον πού ξακριβῳ σε ἀπὸ τοὺς Μάγους. Τότε ἐκπληρώθηκε αὐτὸ πού λέχθηκε ἀπὸ τὸν

Ἰερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Φῶ νῆ ἐν Ραμᾶ ἠκούσθη, θρήνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὄδυρμος πολὺς, Ραχήλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς, καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἡρώδου, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰὸ σήφ ἐν Αἰγύπτῳ, λέγον· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ. Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρώδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν, χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐλθὼν κατώκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ, ὅπου πληροῦθη τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζῶραϊος κληθήσεται.

Μὴ δὴ παραδώης ἡμᾶς εἰς τέλος, διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον· καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἠγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δούλον σου καὶ Ἰσραὴλ τὸν Ἅγιόν σου.

Τρισάγιο: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15-16).

«Ἡ Παρθένος.σήμερον...». Α'. ὦρα.

(Σελ. 470).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.). (Σελ. 470).

Προφήτη Ἰερεμία πού ἔλεγε· Κραυγὴ ἀκούσθηκε στή Ραμᾶ, θρήνος καὶ κλάμα καὶ βαρὺς ἀναστεναγμὸς· Ἡ Ραχήλ κλαίει γιὰ τὰ παιδιά της καὶ δὲ βρῖσκει παρηγοριά, γιατί δὲν ὑπάρχουν πλέον στή ζῶή. Ὅταν ὁμοῦς πέθανε ὁ Ἡρώδης, νά, Ἄγγελος Κυρίου σέ ὄνειρο ἐμφανίζεται στόν Ἰὸ σήφ στήν Αἴγυπτο λέγοντας· Σήκο, πᾶρε τό παιδί καὶ τή Μητέρα του καὶ πήγαινε στή χώρα τοῦ Ἰσραήλ, γιατί ἔχουν πεθάνει, αὐτοὶ πού ζητοῦσαν νά ἀφαιρέσουν τή ζῶή τοῦ παιδιοῦ. Μόλις ὁμοῦς ἄκουσε, ὅτι στήν Ἰουδαία βασιλεύει ὁ Ἀρχέλαος στή θέση τοῦ Ἡρώδη τοῦ πατέρα του, φοβήθηκε νά πάει ἐκεῖ· Καί ἀφοῦ πήρε θεϊκό μήνυμα, ἀναχώρησε γιὰ τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας· Καί ἀφοῦ ἦλθε ἐκεῖ, ἀγκαταστάθηκε σέ μία πόλη, πού λεγόταν Ναζαρέτ. Ἔτσι ἐκπληρώθηκε αὐτό πού λέχθηκε μέ τό στόμα τῶν Προφητῶν, ὅτι δηλαδή θά ὀνομασθεῖ Ναζῶραϊος.

(Κύριε), γιὰ τό ὄνομά σου τό ἅγιο μή μᾶς ἀφήσεις νά χαθοῦμε ὀλότελα· Καί μὴν ἀθετήσεις τή διαθήκη σου (τή συμφωνία πού ἔκανες μέ τούς προπάτορές μας), καί μὴν ἀπομακρύνεις τό ἔλεός σου ἀπό μᾶς γιὰ χάρη τοῦ ἀγαπημένου σου Ἀβραάμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ τοῦ δούλου σου καὶ τοῦ Ἰσραὴλ (τοῦ Ἰακώβ) πού ἦταν ἀφοσιωμένος σ' ἐσένα.

Τρισάγιο: (Συλλειτουργικό. Σελ. 15-16).

«Ἡ Παρθένος.σήμερον...».

Α'. ὦρα. (Σελ. 470).

Κύριε, ἐλέησον. (Μ'.). (Σελ. 470).

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μακροθυμήσας ἐπὶ τοῖς ἡμῶν πλημμελήμασι, καὶ ἄχρι τῆς παρούσης ὥρας ἀγαγὼν ἡμᾶς, ἐν ἧ ἐπὶ τοῦ ζῷ οἰοιοῦ ξύλου κρεμάμενος, τῷ εὐγνώμονι ληστῇ τὴν εἰς τὸν Παράδεισον ὡδοποίησας εἴσοδον, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον ὤλεσας, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτῶλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου. Ἠμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν, καὶ οὐκ ἐσμὲν ἄξιοι ἄραι τὰ ὄμματα ἡμῶν, καὶ βλέψαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ, διότι κατελίπομεν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης σου καὶ ἐπορεύθημεν ἐν τοῖς θελήμασι τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἵκετεύομεν τὴν σὴν ἀνείκαστον ἀγαθότητα· Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου, καὶ σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν. Ἐξελοῦ ἡμᾶς τῆς τοῦ ἀντικειμένου χειρός, καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσον τὸ σαρκικὸν ἡμῶν φρόνημα· ἵνα τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι ἀνθρώπον, τὸν νέον ἐνδυσώμεθα, καὶ σοὶ ζήσομεν τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ κηδεμόνι. Καὶ οὐτῶς τοῖς σοῖς ἀκολουθοῦντες προστάγμασιν, εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν καταστήσομεν, ἐνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία. Σὺ γὰρ εἶ ἡ ὄντως ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίασις τῶν ἀγαπώντων σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρί, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζῷ οἰοιῶ σου

Εὐχή.

Δέσποτα Κύριε, Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, ἐσύ πού ἔδειξες μεγαλοψυχία γιὰ τίς δικές μας ἁμαρτίες, καὶ μᾶς ἔφερες μέχρι τὴν ὥρα αὐτή, κατὰ τὴν ὁποία κρεμασμένος ἐπάνω στό ζῷ οἰοιό ξύλο τοῦ Σταυροῦ, ἀνοιξες στόν εὐγνώμονα ληστή τὴν εἴσοδο στόν παράδεισο, καὶ κατάργησες τόν θάνατο μέ τόν θάνατό σου, λυπήσου ἐμᾶς τούς ταπεινούς καὶ ἁμαρτῶλους καὶ ἀναξίους δούλους σου. Διότι ἁμαρτήσαμε καὶ ἀνομήσαμε, καὶ δέν εἴμαστε ἄξιοι νά σηκώσουμε τὰ μάτια μας καὶ νά δοῦμε τό ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· Διότι ἐγκαταλείψαμε τόν δρόμο τῆς δικαιοσύνης σου (τῶν ἀρετῶν), καὶ πορευθήκαμε σύμφω νά μέ τὰ θελήματά μας. Ἀλλά ἵκετεύουμε τὴ δική σου ἀνυπολόγιστη ἀγαθότητα· Λυπήσου μας, Κύριε, σύμφω νά μέ τό πολύ ἔλεός σου, καὶ σῶσε μας πρὸς χάρη τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου, διότι πέρασαν μέσα στή ματαιότητα (χαμένες) οἱ ἡμέρες μας. Βγάλε μας μέσα ἀπό τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου μας (τοῦ διαβόλου), καὶ συγχώρησέ μας τὰ ἁμαρτήματα, καὶ νέκρωσε τό σαρκικό μας φρόνημα· Ὡστε, ἀφοῦ ἀφήσουμε κατὰ μέρος τόν παλαιὸ ἀνθρώπο, νά ντυθοῦμε τό νέο, καὶ νά ζήσουμε μαζί μ' ἐσένα, τό δικό μας Δεσπότη (Κύριο) καὶ κηδεμόνα· Καί ἔτσι, ἀκολουθώντας τὰ δικά σου προστάγματα, νά καταλήξουμε στήν αἰώνια ἀνάπαυση, ὅπου ὑπάρχει ἡ κατοικία ὅλων αὐτῶν πού εὐφραίνονται (κοντά σου). Διότι ἐσύ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση ὅλων αὐτῶν πού σέ ἀγαποῦν, Χριστέ Θεέ μας· Καί σ' ἐσένα ἀναπέμπουμε (προσφέρουμε), τὴ δόξα, μαζί μέ τόν Ἄναρχό σου Πατέρα, καὶ τό Πανάγιο καὶ Ἀγαθό

Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

καὶ Ζῶσποιό σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).